ALINA NOUR

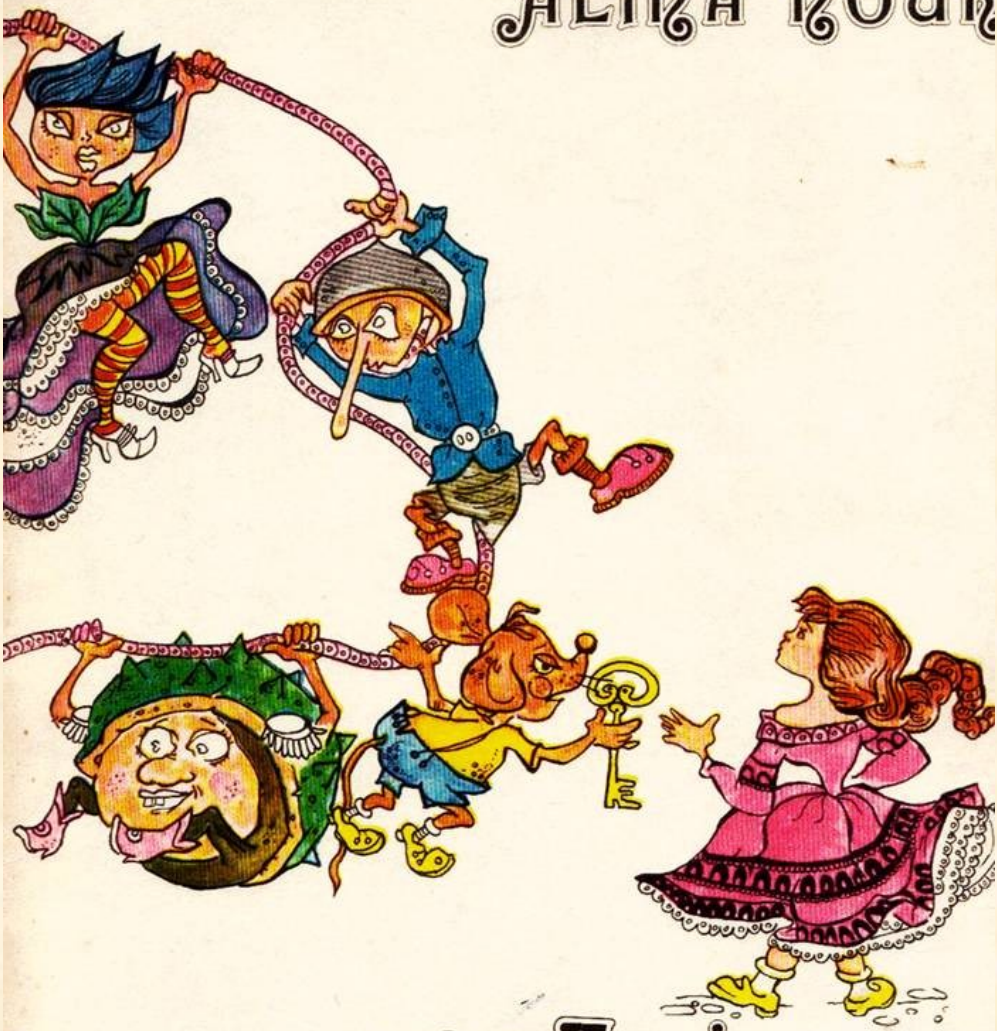

O CORABIE PRINTRE NORI

EDITURA JUNIMEA • 1982

O CORABIE PRINTRE NORI

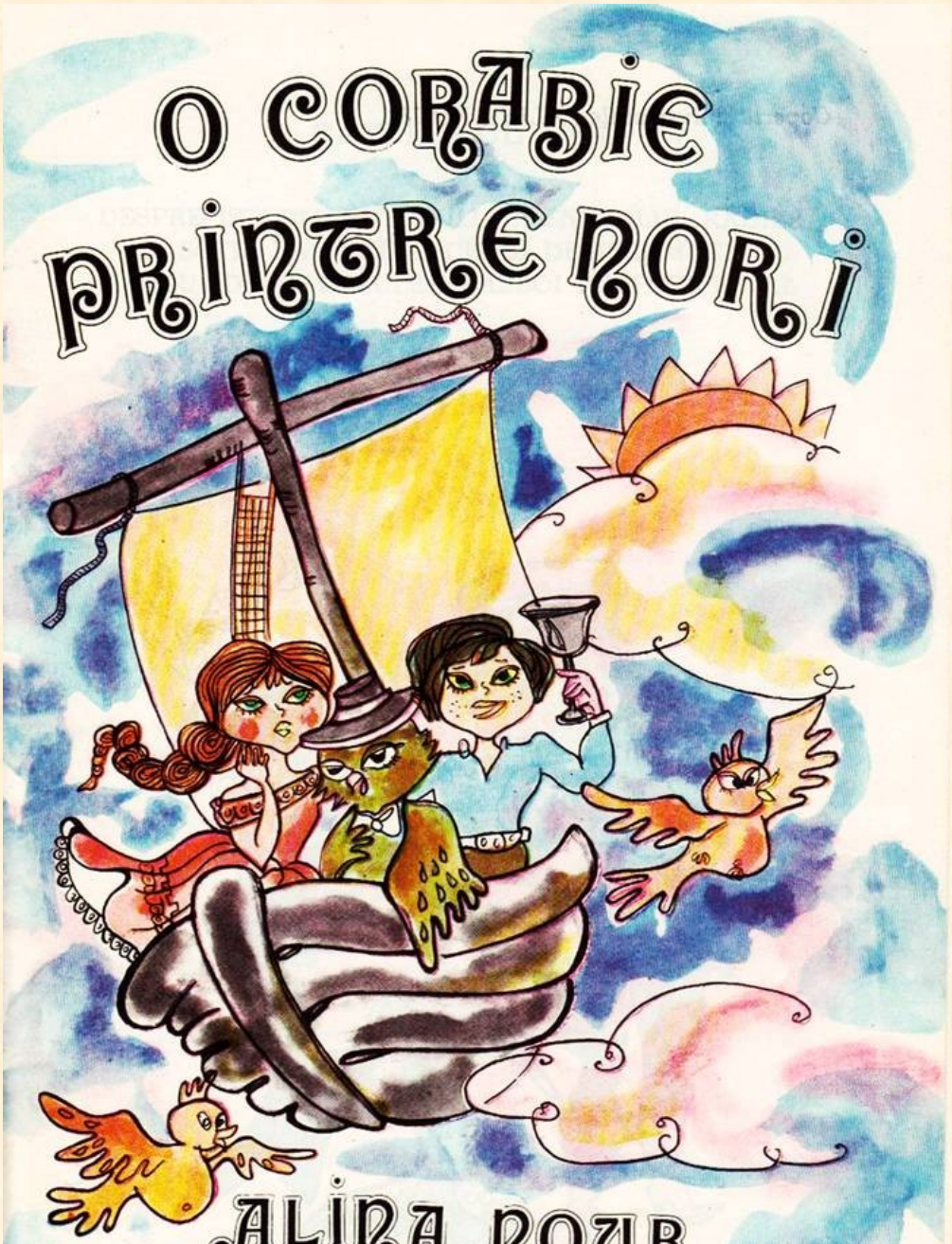

ALINA NOUR

EDITURA JUNIMEA • 1982

Coperta şi ilustraţiile: ALINA NOUR

CAPITOLUL UNU

DESPRE ISTORIA VIITORULUI, GENERALUL RADIERĂ, ŞI SOŢIA SA PENIŢA, CÎT ŞI DESPRE MOTIVUL CELUI DE-AL OPTULEA RĂZBOI PROPOZIŢIONAL

Cînd un strănut teribil o făcu să tresară de spaimă

Patatina nu se plictisea deloc, deşi călătorea singură, singurică în compartiment. Privind pe fereastră, îşi imagina tot felul de întîmplări năstruşnice în legătură cu locurile, fiinţele şi lucrurile ce i se perindau prin fata ochilor. Cît despre ea însăşi, ei bine, aflaţi că îşi închipuia că e o prea frumoasă prinţesă, de-abia scăpată din mîinile Zmeoaicei Geometria, de către un Făt-Frumos numit Vacanţă. Şi se făcea că voinicul o suise..., nu pe un cal înaripat, ci într-un tren fermecat, pe care el însuşi îl conducea. (Astfel se explica, fireşte, faptul că acesta nu se afla acolo în compartiment, lîngă dînsa şi la dispoziţia ei, spre a-i îndeplini toate dorinţele, aşa cum îi şade bine unui Făt-Frumos...) Numai şi numai de dragul ei, adică, acest Făt-Frumos numit Vacanţă se făcuse... mecanic de locomotivă, conducînd în aşa fel trenul încît acesta parcă zbura, iute ca gîndul, abia atingînd pămîntul. Dar poate că trenul nici nu avea locomotivă, ci era tras de şapte cai năzdrăvani, înaripaţi, pe care doar voinicul ştia a-i struni? Oricum, era clar că Zmeoaica Geometria nu avea o notă prea mare la educaţia fizică, deoarece nu reuşise să ţină pasul cu trenul în care călătorea fetiţa, rămînînd undeva, hăt-departe, în urmă, să plîngă de ciudă,

în gara vreunui oraş. Dar asta nu însemna că gata, s-a lăsat păgubaşă. Fiindcă, iată, trimisese după Patatina doi slujitori temuţi de-ai săi: un... oval deghizat în nor şi o sferă deghizată în soare — slujitori care se ţineau scai de tren; ori de cîte ori fetiţa ridica ochii spre cer, îi vedea.

,,Oh, oftă Patatina — precis că Ovalul-Nor şi Sfera-Soare au primit poruncă de la Zmeoaica Geometria să mă prindă şi să

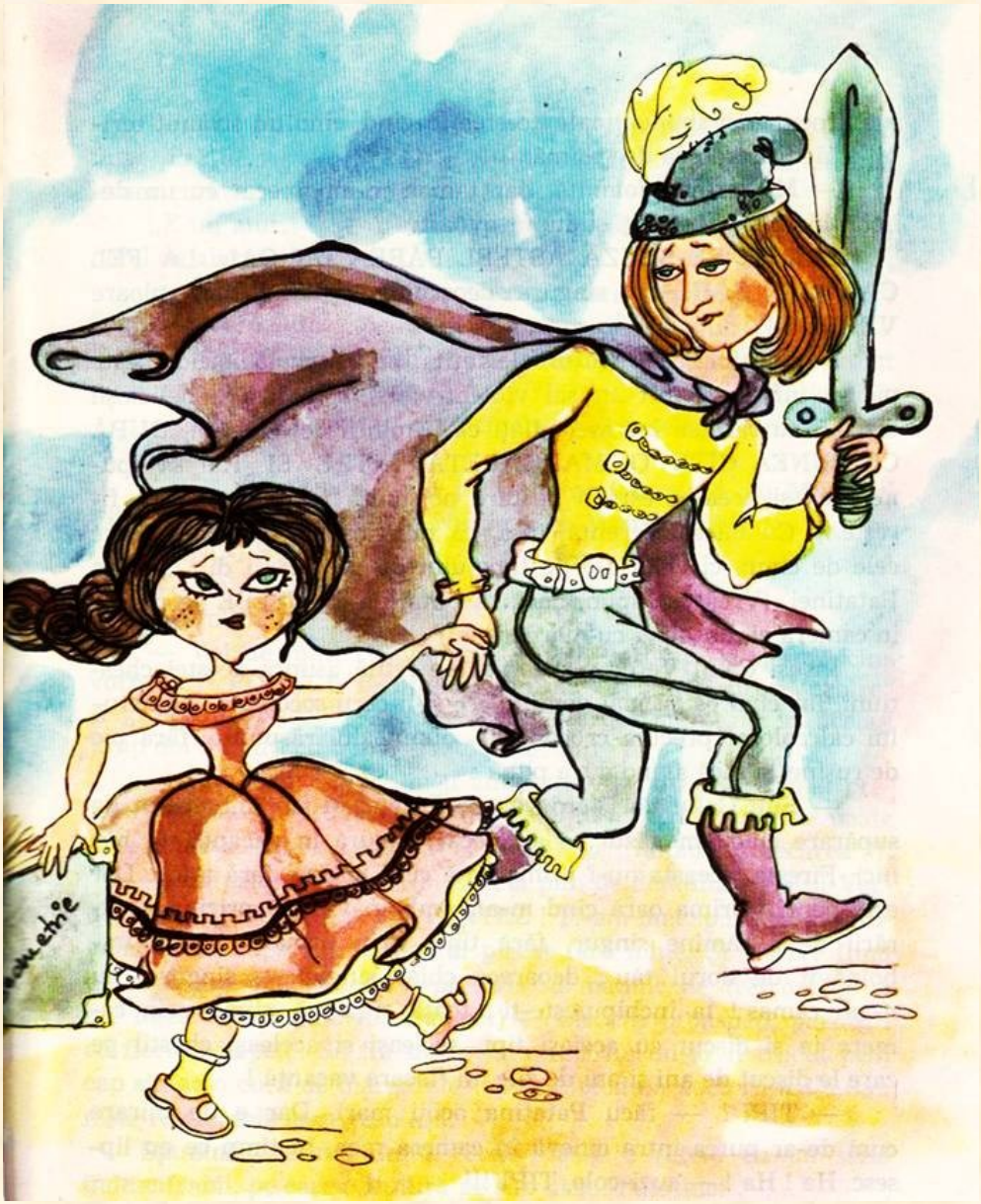

mă oblige să aflu rezolvarea la cine ştie ce problemă încurcată cu pătrate şi romburi... Ba nu — îşi continuă fetiţa gîndul — în cazul acesta ar fi

trebuit să trimită după mine un Romb-Soare şi un Nor-Pătrat!”

Tocmai îşi spunea toate acestea în gînd, cînd un strănut teribil o făcu să tresară de spaimă.

— Mă iertaţi, domniţă, dar taman m-am înecat cu un delicios biscuit. Nu serviţi şi dumneavoastră?

CEL CE SE SCUZA ASTFEL PĂREA UN CAL LA FEL CA TOŢI CAII. Cu singura deosebire că era... de culoare VERDE!!!

Dumnealui şedea alături de fetiţă, pe banchetă, picior peste picior, înfăşurat într-un şal violent-violet. Cît despre delicioşii biscuiţi cu care se înecase, aflaţi că îi mînca doi-cîte-doi, DUPĂ CE PUNEA CÎTE O MARGARETĂ ÎNTRE EI. Hai să spunem că şi aceasta este o gustare obişnuită (pentru un cal, fireşte!). Cu mica diferenţă, însă, că margaretele nu erau dintre cele de cîmp, ci chiar florile tapetului de pe pereţii din camera Patatinei. (Vreau să spun, deci, că Patatina AVUSESE pe pereţi, în camera ei, un tapet cu margarete!)

Însuşi Calul Verde o informă pe fetiţă asupra acestei chestiuni. Iar cînd ea îşi mai veni în fire şi îi ceru socoteală „ciudatului cal colorat precum crocodilul”, dumnealui răspunse, fără pic de ruşine, şi încă avînd gura plină:

— Sînt Calul tău Verde de pe Perete. M-am îmbolnăvit de supărare cînd am văzut că ai plecat singură în vacanţă, la bunici. Fireşte, aceasta nu-i prima dată cînd te duci fără mine. Dar este pentru prima oară cînd m-am îmbolnăvit din pricina supărării de a rămîne singur, fără tine. Prin urmare, m-am îmbolnăvit de dorul tău; deoarece chiar singur — singurel eu n-am rămas! Ia închipuieşte-ţi: toată ziua mă plimb prin camera ta şi discut cu aceiaşi tipi, aceleaşi şi aceleaşi chestii pe care le discut de ani şi ani de zile, în fiecare vacanţă!

— TIPI? — făcu Patatina ochii mari. Dar e de mirare cum de-ar putea intra cineva în camera mea, în timp ce eu lipsesc. Ha! Ha! — auzi-colo, TIPI!!!

— Ascultă, fetiţo, degeaba te oţărăşti! În primul rînd, ar fi de mirare să poată ieşi cineva din camera ta, că încui uşa, atunci cînd pleci!

— Nu-i tot aia?

— Ne! Păi cum? Nu prea cred că sînt mulţi cei ce vor să intre, dar de ieşit, phii! claie peste grămadă s-ar buluci, să mai ia aer curat!

,,E un aiurit!" — gîndi Patatina, privind pe furiş spre semnalul de alarmă.

— Şi zici că sînt mulţi „tipi" cu care conversezi tu acolo? îl întrebă ea politicos, pentru a nu întrerupe dialogul.

— Mulţi? — făcu el — Da, mulţi sînt ei, dar eu nu discut decît cu persoanele distinse.

— Aha! zise fetiţa, prefăcîndu-se că înţelege. Vrei să spui că nu...

— Că nu vorbesc decît cu Generalul Radieră, cu Muscoiul Filozof, cu Baronul de Tam-Nisam şi cu Matinata!!!

— Nu-i cunosc!

— Pe nici unul?

— Pe!

— Vai de mine! Cum vorbeşti, ce vorbeşti şi despre cine vorbeşti?! Parc-ai fi făcut simultan cursuri de „Scurto-Vorbire" şi „Repede-Uitare!" — spuse Calul-Verde, înghiţind în acelaşi timp doi biscuiţi cu o margaretă-tapet între ei.

— Am făcut, sigur, nu-ţi aminteşti? — nu se lăsă mai prejos Patatina. Am studiat tot acolo unde tu ai învăţat cum se poate face dintr-o dată: „Aiurea-Vorbirea" şi „Rapid-Înfulecarea"!!!

— În primul rînd — (o corectă plin de demnitate Calul-Verde) eu nu ÎNFULEC, ci mă

TRATEZ! Ţi-am mai spus: m-am îmbolnăvit de supărare fiindcă ai plecat fără mine. Şi bolnav fiind de supărare, medicul mi-a prescris să mănînc de trei ori pe zi (de fiecare dată pînă nu mai pot) — biscuiţi proaspeţi, garnisiţi cu flori de tapet... Să fiu sincer, mie nici nu mi-ar fi trecut prin cap să fac o cură de margarete-tapet. Cîteodată doctorii ăştia dau nişte reţete delicioase, zău aşa.

Spunînd aceasta, Calul-Verde scoase o reţetă cu un scris indescifrabil, pe care o flutură pe sub nasul Patatinei .

— Cum mă întorc acasă, cum pun pe pereţi un tapet în formă de scaieţi! — îl ameninţă ea.

— Ţţţ! Nu cred că ăsta-i chiar primul lucru ce trebuie făcut — păru Calul-Verde a nu pricepe aluzia. Întîi şi întîi, trebuie să

faci neapărat cunoştinţă cu „tipii” pe care zici că nu-i cunoşti — şi abia pe urmă mai vezi tu de altele. Aşa că abia ÎN AL DOILEA RÎND o să pui scaieţi pe pereţi, de exemplu, dacă asta îţi face ţie plăcere: să pedepseşti un prieten devotat, ca mine.

— Ca să discut cu tine despre ,,tipii” din camera mea, care nu mă cunosc şi pe care nu-i cunosc, dar care rămîn sechestraţi la mine în cameră, fără să poată ieşi, deşi nici n-au dorit să intre, ei bine, ca să discut despre asta cu tine, ar fi trebuit, ţi-am mai spus, să fi studiat şi eu Aiurea-Vorbirea!

— Te cunosc!

— Cine?

— „Tipii” — spuse posac Calul Verde, dînd dovadă că poate să utilizeze şi el cunoştinţele de scurto-vorbire cînd are chef.

— De cînd?

— Dintotdeauna!

— Cum?

— Aşa!

— Zău?

— Da!

— ?

— !

Meciul de scurto-vorbire terminîndu-se cu 0-0 (zero la zero), cei doi „concurenţi” hotărîră să treacă la vorbirea obişnuită.

— Generalul Radieră, începu Calul Verde (întinzîndu-şi americăneşte picioarele pe bancheta din faţă şi aprinzîndu-şi o havană) — acest „tip” mi-e foarte bun prieten. Are o garsonieră în penarul tău, unde locuieşte cu nevastă-sa, Peniţa.

Calul Verde trase adînc în piept două fumuri de ţigară, zvîrli fumul pe nări şi continuă, pe un

ton sec, de parc-ar fi fost grozav de plictisit să-şi piardă timpul dînd relaţii despre prea-înalţii săi prieteni, deşi, se vedea cît colo că ar fi fost în stare să-şi înfigă pene în piele din cap pînă-n picioare, numai ca să aibă în ce se umfla de mîndrie:

— Acest General-Radieră — reîncepu deci Calul Verde...

— Radieră-bine-bine, radieră ştiu că este, eu o ţin doar în penar, dar, mă rog, de cînd e general?

— Draga mea, Radieră a fost, este şi va fi General, şi asta se subînţelege sau se supraînţelege, depinde cum vrei s-o iei, deşi în general o iei cu doi lei...

— Oho! asta era deci! rîse Patatina — e general fiindcă eu ÎN GENERAL îl cumpăr pe acest Radieră cu doi lei?

— Eu n-am spus asta — răspunse Calul Verde — dar te iert pentru această aiurea-vorbire, fiindcă n-ai înţeles ideea, deoarece n-am spus-o încă!

— Şi care-i Ideea? — fu curioasă fetiţa.

— IDEEA este că: se înţelege din definiţia noţiunii de radieră de ce unele radiere pot fi „General”.

— Aplică „scurto-vorbirea” şi explică-mi rogute ,,ce şi cum”, că mor de curiozitate! zise Patatina:

— „Curiozitatea” este o boală foarte uşoară, ca şi guturaiul. Nu se moare din atît, fii sigură. Eu am zăcut de vreo trei ori bolnav de aşa ceva. E foarte plăcut...

— Dar după ce ai cunoscut că eşti bolnav tocmai de „curiozitate”?

— Cum după ce? După simptome!! —şi zicînd aceasta, Calul Verde scoase din uriaşul geamantan care se afla deasupra sa, în plasă („cînd naiba l-o fi pus acolo?" îşi spuse în sinea ei Patatina), un cărţoi de două ori mai mare decît geamantanul („cum oare a încăput acolo?" — se întrebă iarăşi fetiţa — „s-ar părea că mai degrabă ar încăpea geamantanul în hîrţoagă!"). După ce răsfoi o vreme prin cărţoi, umplînd compartimentul cu praful ce ieşea din filele acestuia (dar vă avertizez că nu era „praf" pur şi simplu, ci praf de copt, iar din dreptul paginii 13 a ieşit chiar praf de strănutat) — Calul Verde se opri la pagina 7435 8392563754678392635482345576354876254437826354324567 8 şi jumătate şi citi următoarele:

— Simptomele bolii numite „curiozitate": «bolnavul de curiozitate întreabă tot timpul „ce şi cum" şi umblă peste tot cu gura căscată».

Apoi Calul Verde mai răscoli o vreme prin carte, să zic cam cinci minute. Fiindcă după... Dar să vă explic mai clar „ce şi cum" s-a intîmplat: căută, deci, cam cinci minute pagina cu tratamentul pentru boala curiozităţii. După cinci minute, Patatina fu aceea care trebui să înceapă să-l caute pe musafirul său prin hîrţoagă, în care acesta se rătăcise (v-am mai spus: era atît de mare!). Imensele pagini zdrenţuite ale tomului de medicină păreau nişte valuri răutăcioase ale unei „mări de ştiinţă medicală" în care bietul cal se înecase.

— Hei? Unde eşti? — strigă Patatina, răscolind prin filele cărţii, după noul său prieten.

— Pe aci pe undeva — se auzi o voce înăbuşită — zvîrle-mi te rog colacul de salvare! E pe copertă! Patatina se uită pe copertă. „Istoria Medicinei" scria acolo cu litere atît de mari încît,

de exemplu, „O”-ul din cuvîntul „Istoria” avea dimensiunile unui colac de salvare. Fetiţa observă că poate fi desprins cu uşurinţă. ,,Într-o carte mare, nu strică să fie şi-o literă colac de salvare!” — se surprinse ea fredonînd. Zvîrli colacul de salvare între acele file ale cărţii dinspre care se auzea vocea deznădăjduită a Calului Verde. De cum apăru cu ajutorul colacului de salvare la suprafaţă, acesta deschise calm hîrţoaga la pagina nu

mărul 64538923456789243567289453678926354278934526 şi un sfert şi citi, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic:

— Tratamentul contra curiozităţii: trei pilule roz de „Indiferenţă” luate cu puţin sirop de „Nesimţire”. Asta-i! zise apoi Calul Verde, trîntind nervos „O”-ul-colac de salvare în hîrţoagă. apoi hîrţoaga în valiză, după care zvîrli valiza pe geam, geamul după valiză şi în cele din urmă perdele după geam.

— Nu-i frumos ceea ce faci — îi spuse Patatina, pe un ton de dojană.

— În rîndul zero, sînt supărat — răspunse Calul Verde — şi apoi, în primul rînd, eu NU FAC, ci DES-FAC, iar în rîndul trei, nu-i frumos ce-ţi place ţie, ci-i frumos ce-mi place mie. În rîndul patru, nu-i bine să cari bagaje după tine, fiindcă te îmbolnăveşti de îngrijorare. Iar în rîndul al cincilea — geamuri şi perdele am şi acasă, iar eu tocmai de aia am plecat în concediu, ca să fiu undeva unde să nu mă simt ca acasă!

— Şi în al doilea rînd? — îl iscodi batjocoritoare Patatina.

— În al doilea rînd, nu mai sînt bilete — zise bosumflat Calul Verde.

— Atunci, daţi-mi vă rog un loc în picioare — intră fetiţa în joc.

— Nici locuri în picioare nu mai avem — răspunse el. Dar nu disperaţi, mi se pare că mai am două — trei locuri în mîini!

— Gata cu aiurea-vorbirea — se rugă Patatina. Acum vorbeşte-mi serios despre Generalul Radieră... După cîte am înţeles, Radieră este General prin definiţie. De ce?

— Păi... care-i definiţia Radierei? Nu este ea o fiinţă eroică, eroică prin faptul că se duce ÎN GENERAL pe cîmpul de luptă spre a lichida inamicii?

— ?!

— Cîmpul de luptă este adică orice caiet, fie el de teme, fie de desen, iar inamicii sînt greşelile care trebuie „şterse”.

— Dar ce eroism mai e şi ăsta, să ştergi greşelile?

— Fii atentă! — începu să-i explice Calul Verde. Să zicem că tu ai scris „cîine” în loc de „pîine”. Generalul Radieră pleacă la luptă, el are misiunea de a şterge pe „c” din cuvîntul „cîine” pentru ca tu să poţi scrie în locul lui un ,,p”, spre a ieşi „pîine”...

— Şi?...

— Aici e aici! „Cîinele” vrea să fie „cîine”, nu să fie transformat în ,,pîine”!

— Da de ce?

— Dar pune-te în locul lui! Ţie ce ţi-ar place mai mult: să muşti pe alţii (ca un cîine) sau să muşte alţii din tine (dacă ai fi pîine)?

Patatina nu răspunse; tăcea, gîndindu-se.

— Ei, hai spune, tu ce ai alege?

— N-aş alege nici una, nici alta — zise ea în sfîrşit.

— Ei da, ţie îţi convine, că mai ai şi alte posibilităţi. Dar un biet cuvinţel, care nu are decît două posibilităţi, fireşte că trebuie să o aleagă pe cea mai bună. El vrea să fie „cîine” şi nu „pîine”!

— Dar mi se pare că mai poate fi şi „mîine” — observă fetiţa.

— Da, dar vezi tu, „mîine” este mereu „mîine”, şi nu-i niciodată „azi”, pe cînd „cîine” şi „pîine” sînt mereu „azi” şi au posibilitatea să fie mereu şi mîine!

— ?!

— „Cîine” şi „Pîine” pot să fie şi „azi” şi „mîine” pe cînd „mîine” e mereu „mîine” şi „azi” niciodată.

— Tot nu pricep!

— Pe scurt! răcni înfuriat Calul Verde — „pîine” şi „cîine” pot să fie „mîine”, dar „mîine” nu poate să fie niciodată „pîine” sau „cîine”!!!

— Dar asta nu înseamnă ceea ce ai vrut să spui prima dată!

— Cînd spui ceva de două ori, trebuie să spui două lucruri diferite, fiindcă timpul se pierde, dar nu se găseşte niciodată, timpul se cheltuieşte, dar nu poate fi depus niciodată la C.E.C.! Calul Verde se dădu de cîteva ori cu

capul de peretele compartimentului, ca să-i mai treacă nervii, şi începu din nou:

— Asta-i: cînd Generalul Radieră se duce să-l şteargă pe acel „c”, el nu luptă cu un „c”, nici cu un cuvînt, ci cu un cîine, da, cu un cîine, care vrea să-l muşte de fundul pantalonilor. De aceea este el un erou! Sau să zicem că trebuie să şteargă din cine

ştie ce pricină cuvîntul „ceapă”. Ei bine, acest cuvînt miroase de te trăzneşte şi ţi se umplu ochii cu lacrimi cînd îl ştergi! Nu-i şi ăsta eroism?

— Dar cînd trebuie să se lupte cu nişte cuvinte ca „prăjitură” sau „friptură”?

— AAA! Dar asta-i altă mîncare, hi! hi! hi! — astea sînt înfulecate, fireşte. N-ai observat ce uşor se şterg asemenea cuvinte?

— Dar ce eroism e ăsta, să înfuleci prăjituri sau fripturi?

— Dar grozav de neştiutoare mai eşti, fetiţă! Tu vorbeşti, care faci mofturi la masă? Păi spune tu, ţi-ar conveni să mănînci orice, nu importă în ce cantitate? Mai ieri, ca să dau numai un exemplu, l-ai trimis pe bietul Radieră să se lupte cu două greşeli din problema ta de matematică. Îţi aminteşti?

Patatina roşi şi lăsă ochii în jos.

— Ai rezolvat-o greşit — continuă Calul Verde — şi ai obţinut ca rezultat trei tone de roşii şi două de castraveţi. Pe urmă ţi-a dat Petrică telefon şi ţi-a spus rezultatul corect. Generalul Radieră a fost trimis urgent pe cîmpul de luptă, unde a

înfulecat, fără să crîcnească. cele trei tone de roşii. Mai greu a mers cu castraveţii, care nu-i plac deloc... dar au fost înghiţiţi şi ăia, parcă ce, a avut încotro? Şi zici că ăsta nu-i eroism? Tu vorbeşti aşa, tu care faci mofturi şi nici o farfurie de griş cu lapte nu înghiţi?

Patatina nu găsi altceva mai bun de spus decît:

— Dar oare nu mănîncă prea mult Generalul Radieră?

— Da, mănîncă, mănîncă, răspunse Calul Verde, n-ai observat că s-a îngrăşat în ultimul timp? Se face din ce în ce mai voinic. De aia primeşte cîte o decoraţie „Erou al înfulecării" după fiecare gram în plus!

— „Se tot îngraşă, deci?" — îşi spuse Patatina gînditoare. Abia acum înţelegea ea de ce radiera ei nu se termină niciodată, nu se subţie cu alte radiere ci, dimpotrivă, se face şi mai voluminoasă.

— E o radieră deosebită — oftă ea plină de recunoştinţă.

— De n-ar fi... n-ar mai fi deloc, recunoscu şi Calul Verde.

MEDALIA
EROU AL ÎNFULECĂRII

Radierele ne-eroice mor pe cîmpul de luptă. Ele nu corespund definiţiei Radierei — deoarece nu se duc ÎN GENERAL pe cîmpul de luptă, ci numai PUŢIN! după care se subţiază şi dispar. Astea-s aşa-zisele Radiere Niţel-radiere de duzină, le poţi cumpăra cu kilogramul de la librărie... Însă viteaz ca Radieră al tău, mai rar... Hi! Hi! Hi! — pufni calul în rîs, mi-amintesc numai de isprăvile lui din timpul celui de-al OPTULEA RĂZBOI PROPOZIŢIONAL!!!

Calul Verde se aşează mai comod pe locul său şi începu:

— Ştii, un război propoziţional începe de obicei de la un dezacord gramatical. Uite, de pildă, cum a început cel de-al optulea război: Generalul Radieră a constatat existenţa unui dezacord într-o propoziţie şi a venit să repare greşeala. Numai că, vezi tu, cu o propoziţie ai mai mult de furcă decît cu un cuvînt...

— Unde spui că a avut loc acest război?

— Unde! În caietul tău de compunere. Ai scris la un moment dat următoarea frază: „Domnul pedagog intră în sala de mese şi spune: „FIECARE ELEV SĂ SE AŞEZE LA MASĂ CÎTE PATRU!” Generalul Radieră a dat buzna în respectiva sală de mese şi ce crezi că a văzut? Toţi elevii stăteau în picioare şi nu se puteau aşeza. Pasă-mi-te, fiecare se chinuia... să se aşeze la masă cîte patru şi nu reuşea!

— Şi ce s-a întîmplat?

— Ei, na! Dar eu doar de asta am fugit de-acasă! În fiecare vacanţă, după ce plecai, eu rămîneam şi ascultam ca prostul de zece-douăzeci de ori poveştile Generalului despre al optulea război propoziţional, sau despre „operaţiunea castraveţi”. Nu zău, m-am săturat, n-am fugit de acolo ca să vorbesc tot despre asta!

— Deci nu-mi mai spui nimic despre Generalul Radieră şi nici despre ceilalţi „tipi” — făcu Patatina dezamăgită.

— Ce să-ţi mai spun? — încercă să o împace Calul Verde. Uite, Matinata este numele ceştii mele de cafea. Eu îmi beau cafeaua dimineaţa — „le matin” se spune în franceză la dimineaţă, nu? Ei, de aci şi numele pe care i l-am dat: Matinata!

— Şi ea ce-ţi

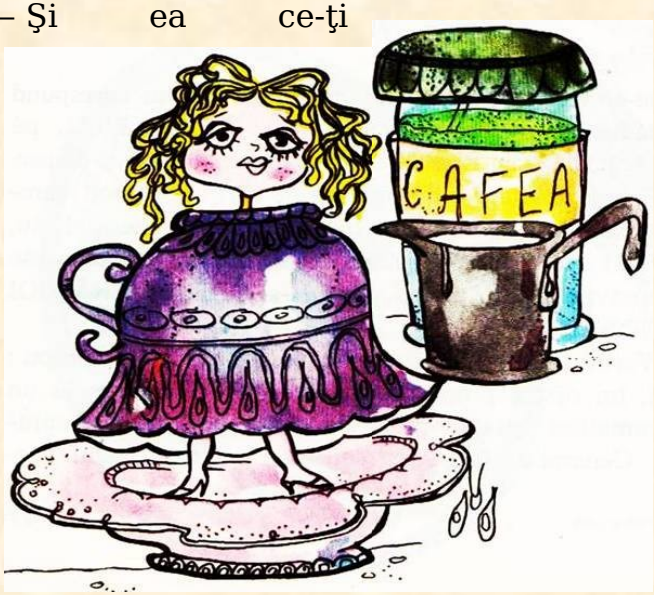

povesteşte?

— Îmi spune despre „Istoria Viitorului”. În fiecare dimineaţă, după ce-mi beau cafeaua cu lapte mi se pare că desluşesc pe pereţii ei cîteva versuri despre ce va fi în viitor.

— O istorie... a viitorului şi încă în versuri! — spuse Patatina visătoare — dar ce interesant trebuie să fie! Nu-mi spui şi mie cîte ceva despre cele aflate de la Matinata cu privire la viitor?

— Ce vrei să-ţi spun anume? Datorită ei, ştiu ce va fi peste şase, şapte, opt, zece mii de ani... ce te-ar interesa mai mult?

— Ce se va întîmpla de-acum peste şapte mii de ani? — fu curioasă să afle Patatina.

Calul Verde făcu o reverenţă şi recită următoarele:

Peste şapte mii de ani
Domnul conte Marmeladă
Se-ntîmplă din pat să cadă
Şi sub pat găsi trei bani!

După un minut de tăcere, Calul Verde adăugă:

— Tot atunci a păţit-o şi cîntăreţul ăla!

— Ce vrei să spui, şi despre cine? întrebă fetiţa.

— Vreau să spun despre ăla...

stai să-ţi recit cum a fost:

— Şi zici că astea s-au întîmplat peste şapte mii de ani? NU te cred!

— Şi de ce nu mă crezi, mă rog?

— Cum să cred că se poate scrie o istorie despre ce s-a întîmplat în viitor? De unde să fiu eu sigură că aşa se va fi întîmplat, aievea, peste şapte mii de ani?

— Dar într-o istorie cu referire la trecut, cum poţi fi sigură că s-au întîmplat aievea toate?

— Păi, de pildă, mă duc într-un Muzeu al Trecutului...

— Ei, bine, făcu triumfător Calul Verde — atunci n-ai decît să te duci şi într-un Muzeu al Viitorului.

— N-am întîlnit niciodată aşa ceva în viaţa mea — spuse Patatina.

— Ei, ai răbdare, sînt sigur că o să-ţi iasă curînd unul în cale, după cum sînt sigur că o să te întîlneşti şi cu Muscoiul Filozof, cu Baronul de Tam-Nisam... Am impresia, că, urmîndu-mi

exemplul, au şters-o şi ei, ca şi mine, din camera ta.

— Dar ai spus că e încuiată...

— Tu n-ai studiat Ştiinţa petelor de cerneală? Ea te învaţă cum poţi folosi petele de cerneală în cele mai diferite scopuri:
la evadat, la călătorit şi aşa mai departe. Cu ajutorul acestei ştiinţe, eu însumi am evadat din camera ta şi am venit SĂ TE ÎNTREB...

Calul Verde tăcu şi îşi scoase din buzunar doi biscuiţi cu o margaretă între ei, pe care începu să-i molfăie.

— Ce să mă întrebi? — fu nerăbdătoare-să afle Patatina.

Calul Verde îşi şterse pe furiş o lacrimă şi zise:

— Şi, mă rog, pe mine de ce nu m-ai luat cu tine în vacanţă? Asta vreau să ştiu!!! De ce?!...

CAPITOLUL DOI

ÎN CARE O FANFARĂ ADĂPOSTITĂ ÎN SONERIA DE LA UŞA UNUI VIS CÎNTĂ UN VALS ASURZITOR...

Patatina tăcea.
— Hai, spune odată, de ce nu m-ai luat? N-ai avut chef,
sau m-ai uitat? — insistă Calul Verde.
— Nici una, nici alta! — spuse fetiţa. Motivul este că habar n-am avut pînă acum că exişti. Acum te văd pentru prima dată!

— De văzut, poate că în adevăr nu m-ai văzut niciodată, totuşi cum de n-ai ştiut că exist? Doar eu sînt cel ce te face să visezi cu ochii deschişi!

Patatina se uita la Calul Verde, fără să-i poată răspunde, fiind prea uimită de cele auzite.

— Hai, spune! Tu ai visat, ştiu prea bine, de nenumărate ori cu ochii deschişi, nu? Este — hi! hi! hi! — pasiunea ta, nu-i aşa?

— N-am avut de unde să ştiu că DATORITA ŢIE visez cu ochii deschişi! făcu bosumflată Patatina. Şi apoi, zise ea — peste un minut de tăcere — de unde ştiu eu că nu mă minţi? Cine eşti tu, de fapt şi ce legătură poţi avea cu visele mele!?

— Eu? — spuse el plin de mîndrie — eu? Păi nu ţi-am spus o dată? Eu sînt Calul Tău Verde De Pe Perete. Al tău şi NUMAI AL TAU! înţelegi?

— „Calul Meu Verde De Pe Perete, Personal” — cum ar veni? întrebă fetiţa cu uimire. Zău că

n-am ştiut pînă acum că am şi aşa ceva! Un Cal Verde; şi încă unul, Personal!

— For-mi-da-bil! For-mi-da-bil! exclamă acesta, la rîndul lui, părînd a fi de două ori mai uluit decît Patatina. Cum adică, habar n-ai avut pînă acum, CĂ AI ŞI TU LA FEL CA TOŢI OAMENII CARE VISEAZĂ CU OCHII DESCHIŞI UN CAL VERDE PE PERETE?! PERSONAL?

Patatina dădu din cap în semn că „nu”.

Calul Verde mai ronţăi doi biscuiţi şi-o margaretă, clătinîn- du-şi capul de la stînga la dreapta de cîteva ori, apoi o întrebă pe un ton grav:

— La şcoală mai chiuleşti cumva? Dar să-mi spui sincer!

— Mai chiulesc! recunoscu Patatina, roşind.

— Aha! — Păi atunci e clar, clar! se lumină dintr-o dată Calul Verde. Desigur, continuă el, ai lipsit la acea lecţie de zoologie, care urmează după lecţiile despre caii albi, negri şi maro! Vezi — conchise el triumfător — ai lipsit tocmai de la lecţia despre caii verzi! De n-ai fi chiulit, şi sincer să-ţi spun, acesta este un obicei foarte urît, o abatere gravă de la disciplină, cum ar spune profesoara ta de zoologie, ai fi învăţat atunci că fiecare om are cîte un cal verde pe perete, personal, a cărui meserie şi, totodată, datorie este de a-l face pe stăpînul său să viseze cu ochii deschişi!

— A! Păi cam aşa ceva ştiam şi eu, dar nu de la şcoală! Adică mi-a povestit bunicuţa că se spune despre cineva care visează cu ochii deschişi, că visează la cai verzi pe pereţi. Ştii, o simplă zicală, care nu explică ce legătură există între caii verzi şi visatul cu ochii deschişi. De fapt, nici n-am bănuit că ar exista vreo legătură în acest sens...

— Ba să ştii, de acum înainte, că există o legătură şi încă una foarte importantă. Fiecare Cal Verde are metoda sa de a-l face pe stăpînul său să viseze cu ochii deschişi. Eu, de exemplu, îţi torn în ochi trei picături de vis cu ochii deschişi...

— Picături de vis?

— Da, da! tocmai de aceea mă şi cheamă PICĂVIS!

— Dragă Picăvis! — izbucni Patatina, dar eu niciodată n-am simţit cînd mi-ai pus aceste picăturele... ţi-aş fi mulţumit! ...să fi ştiut!

— Eh! Asta-i drept! — făcu mîndru Calul Verde — le-am pus întotdeauna încet-încetişor, aşa, ca să nu prinzi tu de veste!

— Dar atunci, zîmbi fetiţa, atunci se vede treaba că eşti un cal foarte... foarte... DISCRET!

După ce pronunţă ultimul cuvînt, Patatina se grăbi să-l caute în dicţionarul pe care-l ţinea în braţe, spre a se convinge că nu l-a folosit greşit.

— Mde! „Discret”... „discret”... dar văd că ştii ceva cuvinte interesante... Foarte frumos pentru vîrsta ta... — spuse Picăvis cîntărind-o curios din ochi. Nu cumva faci şi tu colecţie de fîstîcitori? Ştii, asta-i pasiunea mea!

Observînd că Patatina îl priveşte într-un mod care-i dădea a înţelege că ea habar n-are ce-s alea FÎSTÎCITORI — Picăvis găsi de cuviinţă să-i explice:

— Ştii, „Fîstîcitorile” sînt nişte cuvinte ciudate, rare, neobişnuite, care cresc colo şi colo, în dicţionar, printre cuvintele obişnuite — la fel cum ar creşte lalelele negre, printre cele galbene, ori trandafirii roşii printre cei mov, cu pătrăţele şiglaben („şiglabenul” pomenit de Calul Verde era probabil numele-fîs- tîcitoare a unei culori necunoscute de noi) ori un trifoi-cu şase foi, printre cei cu trei foi...

— Dar de ce poartă numele de fîstîcitori?

— Pentru că asemenea cuvinte te fîstîcesc, ce, nu-i clar? De pildă, pe-o fetiţă de vîrsta ta ar trebui s-o fîstîcească cuvîntul „discret”. Şi mai există multe cuvinte obişnuite pentru oamenii mari, care însă le fîstîcesc pe fetiţele de vîrsta ta (şi pe băieţei, desigur, adăugă el, după cîteva secunde de gîndire). Dar există şi adevăratele fîstîcitori, cuvintele care reuşesc să-i fîstîcească pînă şi pe oamenii mari!

Cum Patatina dădea din cap în semn că a înţeles, calul se interesă:

— Şi ai colecţionat multe fîstîcitori?

— Oh, da, destule! zise ea. Ascultă numai: „IN-DIS-CU- TA-BIL”, „DRAS-TIC”...

— „Drastic”, „drastic”, o întrerupse Picăvis — nu găseşti că acesta e cuvîntul care se asortează cu mine? Fiindcă drastic rimează cu „fistic”, deci trebuie să însemne un soi de îngheţată,

de culoare verde, ca fisticul, pentru că se termină tot cu „tic”, iar eu sînt verde, deci...

— Ceea ce spui, pare logic... sau logică, fu de părere fetiţa — care roşi după ce rosti aceasta, şi-şi vîrî nasul în dicţionar, pentru a vedea care din cele două cuvinte trebuia folosit în cazul de faţă.

Apoi Patatina căzu pe gînduri. Îşi dădea seama că este ceva greşit în conversaţia lor, dar nu pricepea ce anume.

— Ei, oricum, îi întrerupse Picăvis meditaţia, — la noi în Klecsonia sînt nişte fîstîcitori mai interesante. Spune-mi, ai mai auzit asemenea cuvinte: „PATINOARRACITURI”? CURCU-BETOPOGAN”...

— Vai, ce drăguţ, ce drăguţ! exclamă Patatina. Zău că n-am mai pomenit asemenea cuvinte. În dicţionar nu le-am întîlnit niciodată şi nici în realitate n-am văzut un obiect sau o fiinţă care să poarte asemenea nume. Sînt desigur cuvinte inventate de tine, fără nici un înţeles, nu?

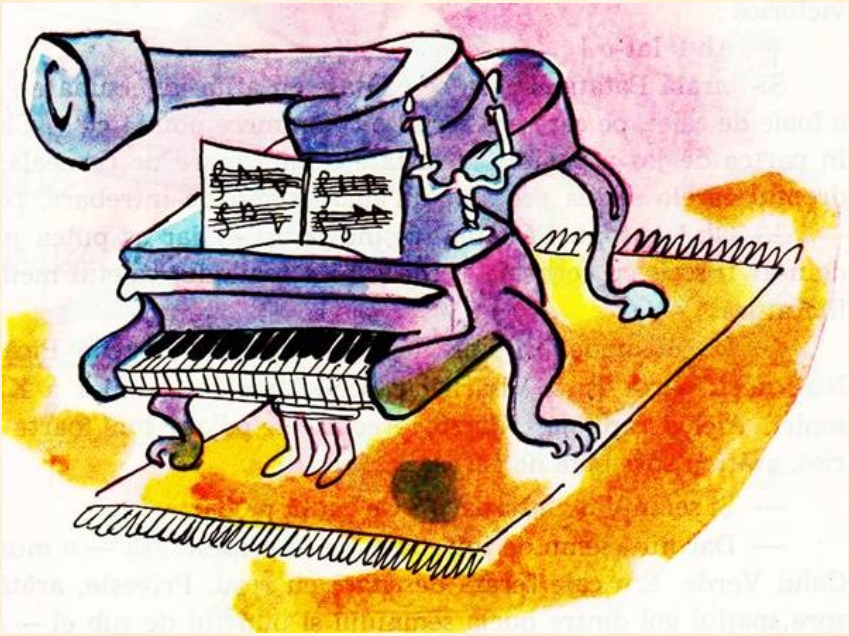

— Dimpotrivă: „PIANOTANCUL” este un instrument Mu- zicalo-războinic; „PAPACUCUL” este o pasăre-ceas; şi aşa cu toate celelalte fîstîcitori din ţara mea. Pe scurt: toate sînt cuvinte nemaipomenite, care desemnează lucruri sau fiinţe atît de ciudate, mai ales pentru tine, încît mi-e greu să te fac să înţelegi prin vorbe ce înseamnă fiecare. Dar dacă vii cu mine în Klecsonia, adică în Ţara Visării cu Ochii Deschişi, am să-ţi arăt toate minunăţiile astea!

Şi Picăvis începu să se scotocească prin buzunare, bombănind ca pentru sine:

Trenul ăst’mai are-a face În prea minunata ţară

Ore trei pîn'la bunici
Dar eu nu te las în pace
Şi o să te iau de-aici

Fi-voi un ghid competent
Iar cînd trenu'-ajunge-n gară
Te-aduc în compartiment!

Şi după ce Picăvis se mai scotoci vreme de zece minute prin buzunare, fredonînd acest cîntecel — strigă în cele din urmă victorios:

— Ah! Iat-o!

Şi-i arătă Patatinei ceea ce căutase cu atîta înverşunare; era o foaie de caiet, pe care era scrisă o compunere notată cu 7. Chiar în partea de jos a paginii se răsfăţa o pată mare de cerneală. În dreptul căreia stătea proţăpit un mare semn de întrebare, roşu.

— Oh! — şopti Patatina, roşind iarăşi — dar aş putea jura, de n-ar fi scris cu cerneală verde, că-i o foaie din caietul meu de literatură!

— Da de unde, fii liniştită — o contrazise repede Picăvis. Nu-i decît harta Ţării Visării cu Ochii Deschişi — adică a Klec- soniei. Aici e capitala, Klecso, preciză el, pe un ton foarte serios, arătînd spre pata de cerneală.

— Şi semnul de întrebare? Ce caută pe hartă?

— Dar nu-i semn de întrebare, ce te pripeşti aşa — o mustră Calul Verde. E o cale ferată desenată cu roşu. Priveşte, arătă el spre spaţiul gol dintre bucla semnului şi punctul de sub el — aici vom deraia; fiindcă linia se întrerupe, observi?

— Vai! se sperie fetiţa.

— Şi ne vom da de-a berbeleacul, pînă cînd vom ajunge la marginea prăpastiei...

— Vaaai! se sperie ea şi mai rău.

— ...prăpastie peste care vom trece, mergînd în echilibru pe această frînghie (frînghia arătată de Picăvis — nu era, de fapt, decît o simplă linie de caiet).

— Şi unde vom ajunge?

— Aici — spuse Calul Verde, arătînd spre un fel de zimţ al purceluşului violet ce desemna capitala. E un ţurţure de gheaţă foarte mare —

dar nu verde, ca pe hartă, ci violet! Vom aluneca apoi pe el, în jos, şi vom ajunge... ai să vezi tu unde!

În timp ce Picăvis explica acestea Patatinei, foaia de caiet se tot mărea. Se lungi şi se lăţi, pînă ajunse de dimensiunea unei uşi. Iar pata de cerneală se transformă într-un bumb de sonerie...

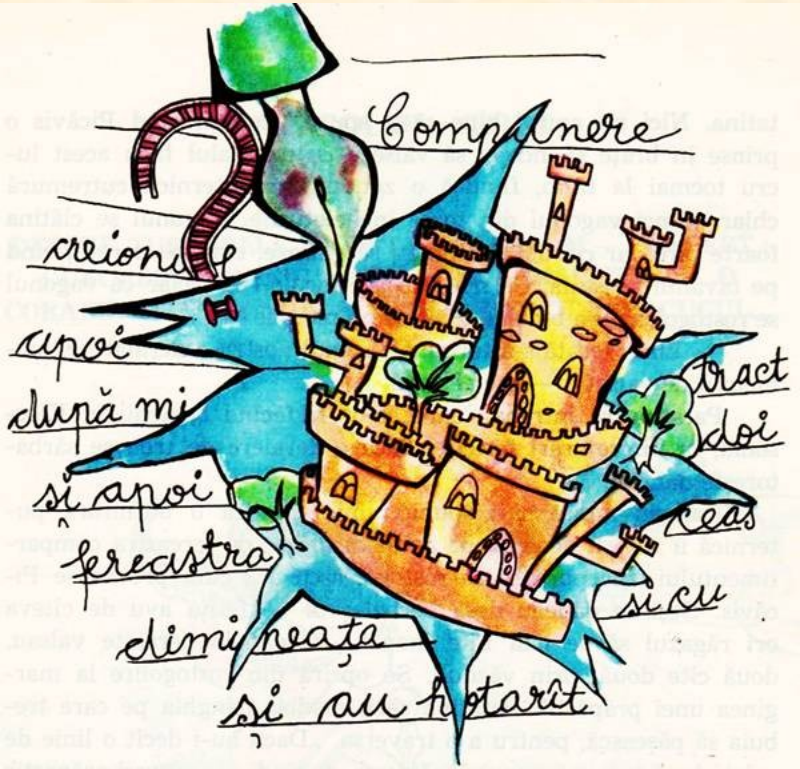

— Iată — ai acum în faţă UŞA UNUI VIS CU OCHII DESCHIŞI — un vis chiar din Ţara Visării cu Ochii Deschişi! Hai, apasă pe sonerie şi vei intra în vis — o îndemnă Calul Verde.

Şi Patatina apăsă pe acea „PATĂDECERNEALĂSONERI-ELAUŞAUNUIVISCUOCHIIDESCHIŞIDESPREKLECSO-NIA”. Deodată se făcu întuneric beznă, ca şi cum trenul ar fi intrat într-un tunel.

— Trenul nostru a intrat pe linia ferată care duce spre Klecsonia — o anunţă Picăvis pe fetiţă.

— Păzea, că acuşi vom deraia!

Cînd Patatina apăsase pe soneria de la uşă, se auzise mai întîi un sunet subţirel, ca de diapazon; dar în curînd acesta se transformă într-un clinchet de clopoţel, pentru ca, pe nesimţite, să

se transforme într-un asurzitor vals cîntat de-o fanfară ce părea ascunsă în sonerie. „O fanfară ascunsă în soneria de la uşa unui vis cu ochii deschişi, cîntă un vals asurzitor...” — gîndi Patatina. Nici nu apucă bine să-şi spună aceasta, cînd Picăvis o prinse în braţe şi începu să valseze cu ea. Calul făcu acest lucru tocmai la timp, fiindcă o zguduitură puternică cutremură chiar atunci vagonul din toate încheieturile. Vagonul se clătina foarte tare, iar cei doi continuau să valseze, cînd pe pereţii, cînd pe tavanul acestuia. Ce mai încoace-încolo! Era clar că vagonul se rostogolea de-a binelea. Picăvis nu minţise!

— Linia ferată s-a terminat, trenul nostru a deraiat! E momentul de valsat! — zise el vesel.

Patatina se întreba: oare ce-or fi făcînd oamenii în Klec- sonia, în împrejurări fericite, dacă o deraiere de tren se sărbătoreşte dansînd?

Dar nu apucă să-i spună nimic, fiindcă o bufnitură puternică îi azvîrli deodată pe amîndoi afară, pe fereastra compartimentului. Începură să se rostogolească aşa cum prevăzuse Picăvis. Deşi se dădeau de-a berbeleacul — fetiţa avu de cîteva ori răgazul să se mai uite înapoi; vagoanele deraiate valsau, două cîte două, prin văzduh. Se opriră din rostogolire la marginea unei prăpăstii. Patatina zări imediat frînghia pe care trebuia să păşească, pentru a o traversa. „Dacă nu-i decît o linie de caiet, după cum mi-a spus Picăvis, — se gîndi ea — atunci prăpastia nu-i decît spaţiul gol dintre două linii. N-am de ce să mă tem”. Şi, fără frică, păşi pe FRÎNGHIA-LINIE DE CAIET — pe deasupra „prăpastiei”, urmîndu-l pe Picăvis, care o şi luase înaintea sa, ţopăind în ritmul cîntecului pe care singur îl interpreta:

Trenul ăst' mai are-a face
Ore trei pîn-la bunici
Dar eu nu te las în pace
Şi o să te iau de-aici!

În prea minunata ţară.
Fi-voi un ghid competent
Iar cînd trenu-ajunge-n gară
Te-aduc în compartiment!

CAPITOLUL TREI

DESPRE ŢURŢURELE VIOLET, UN SLALOM — CONCERT; CURCUBETOPOGANUL ŞI PATINOARRĂCITURILE, O CORABIE PRINTRE NORI ŞI ÎNTÎLNIREA CU PAPACUCUL...

Picăvis şi Patatina traversară cu bine prăpastia, ajungînd pe Ţurţurele Violet. Abia se aşezară jos, chiar pe gheaţa violetă a Ţurţurelui, să-şi mai tragă sufletul, cînd o sanie trasă de două omizi portocalii se opri in dreptul lor. Vizitiul era un pitic tare hazliu la înfăţişare, îmbrăcat în costum de bufon.

— E bufonul împăratului Glumelor! o înghionti Picăvis pe Patatina. Fă-i o plecăciune!

Fetiţa făcu o plecăciune Bufonului-Vizitiu, iar acesta îi pofti pe cei doi în sanie.

— Ţin să te anunţ — îi spuse Piticul cel hazliu lui Picăvis, că nu mai sînt bufon la curtea împăratului Glumelor, întrucît am fost numit profesor la cea mai aleasă şcoală din această împărăţie!

— Profesor de ce? — se interesă politicos, Picăvis, după ce-şi ceru scuze pentru greşeala făcută.

— Bineînţeles, profesor de Hlizeală — răspunse acesta pe un ton plin de importanţă. În afară de asta, lucrez, în timpul liber, la un Tratat despre Istoria şi Originea Farselor. Iar la mine acasă, am organizat în pod un Muzeu Cu Cele

Mai Bune Glume. Dealtfel, în curînd am să capăt medalia „Specialist în farse”, cît şi dreptul de a fi membru în clubul Ghiduşilor!

Poate că orgoliosul Pitic ar fi continuat mult şi bine să se laude, dacă n-ar fi fost întrerupt: un grup de Fluturi pe schiuri trecu val-vîrtej pe lîngă sania trasă de omizile portocalii. Fiecare fluture ţinea în mîini cîte un instrument din care cînta: o trompe-

tă, un contrabas, o chitară, ori o tobă. Ultimul fluture avea fixat pe partea din faţă a schiurilor sale un pian.

— Oh! Ia te uită! Un SLALOM-CONCERT! — strigă entuziasmat profesorul de Hlizeală, dînd bice omizilor şi repezindu-se după schiorii-muzicanţi. Picăvis îi explică atunci Patatinei (era doar ghidul ei în minunata ţară) — că în Klecsonia existau Slalom-Concerte şi fluturi care cîntau, făcînd totodată slalom pe schiuri. Spectatorii, suiţi şi ei pe schiuri trebuiau să se ţină scai de cei din orchestră, dacă voiau să-i audă. Iar persoanele din public care ajungeau înaintea muzicanţilor-sportivi la linia de sosire, erau iertate de plata biletului pentru acel spectacol-sportiv (era clar că biletele trebuiau plătite după spectacol, şi nu înaintea lui). Cum Patatina era uluită de ceea ce vedea şi auzea, Picăvis se grăbi să-i aducă la cunoştinţă că în Klecsonia mai existau încă multe asemenea spectacole muzicalo-sportive, Serenadele-Cicliste, Fanfara-Rally, Corul-Pe Patine, Cascadoria-În Vocaliză, precum şi multe, multe altele...

— Trebuie să recunosc — interveni Piticul cel hazliu în discuţie — că JAZZ-ul Acvatic este totuşi cel mai frumos dintre toate. Instrumentiştii se află, în acest caz, în piscină, în costum

de baie şi cîntă înotînd pe spate. Conducătorul formaţiei dirijează de la tribună, de unde sare din cînd în cînd în apă spre a se mai răcori. În tot acest timp, publicul meloman înoată şi el în piscină, făcînd scufundări la mare adîncime, ori de cîte ori repertoriul nu-i place.

În timp ce-i explica acestea, Profesorul se întoarse spre fetiţă, nemaifiind atent îa drum. Astfel sania nimeri peste un nefericit fluture pianist. Acesta căzu de-a rostogolul, pierzîndu-şi schiurile. Sania trasă de omizile portocalii se răsturnă şi ea, astfel încît nici ei nu avură o soartă mai bună. Se dădură de-a berbeleacul cu toţii (Patatina, Picăvis, Profesorul de Hlizeală şi fluturele) pe gheaţa violetă a ţurţurelui, pînă cînd se pomeniră cu toţii, nu se ştie cum, cocoţaţi pe capacul pianinei. Cînd pianina se opri din

lunecat, Patatina observă că se aflau de data aceasta în interiorul unui mare restaurant. Lămpi de cristal aruncau lumini multicolore, iar la geamuri atîrnau draperii grele de catifea vişinie. Chelnerii alergau de colo-colo cu tăvile pline, iar la mese se ciocneau pahare, se mînca şi se rîdea.

Fluturele se dădu cît se poate de calm jos de pe capacul pianinei şi se aşeză pe un scaun, în faţa clapelor, începînd să cînte. Un chelner se apropie deîndată de Patatina şi Picăvis şi le spuse, extrem de politicos, că n-au voie să stea pe capacul pianinei — apoi îi conduse la o masă. De cum se aşezară, un alt chelner se repezi şi, numai zîmbet, le înnodă cîte un şervet la gît şi le puse în faţă cîte o farfurie curată, un cuţit şi-o furculiţă. La început, fetiţei îi fu ruşine de şervet, dar, privind în jur, îşi dădu seama că în acea clipă toată lumea din restaurant avea cîte un şervet legat la gît, iar în faţă cîte o farfurie goală. Toţi ridicaseră cuţitele şi furculiţele deasupra capului, lovindu-le unele de altele, nerăbdători. Se părea că ceva deosebit trebuie să se întîmple; chiar luminile păliseră puţin, iar fluturele pianist încetase să mai cînte.

— Mmmmm! Am sosit la ţanc! — şopti vesel, la urechea Patatinei, Picăvis. Tocmai trebuie să se servească „specialitatea casei”. Ia priveşte în sus!

Căutînd cu privirea locul indicat, Patatina observă că, în acel restaurant, un uriaş capac ţinea loc de tavan, care începuse să se lase în jos; după el, cobora spre podea — un uriaş platou. Se vede treaba că era un uriaş platou de răcituri, fiindcă toţi începuseră să bată veseli din palme, strigînd:

— Ura! Ura! Ura! Trăiască platoul de răcituri!

După ce terminară cu ovaţiile, săriră cu toţii de pe locurile lor... şi scoaseră de pe sub mese şi scaune nişte perechi de patine. Picăvis scoase şi el două perechi de patine de sub masă şi, în timp ce o ajuta pe fetiţă să-şi pună perechea ei, îi explică:

— ACESTA ESTE UNUL DINTRE PATINOARRĂCI- TURILE despre care ţi-am pomenit în tren; sînt cele mai interesante FÎSTÎCITORI de pe la noi!

Şi astfel, Patatina se pomeni dansînd pe patine, în ritmul muzicii cîntate de orchestra de fluturi (veniseră acum cu toţii în restaurant) nici mai mult, nici mai puţin... pe o tavă de răcituri. De sus începu să plouă cu confetii, iar îmbulzeala de pe PATI- NOARRĂCITURI devenea din ce în ce mai mare. La un moment dat, fetiţa se rătăci de Picăvis. Dansă cu un ţînţar-pompier, cu

un baron pe care îl chema NĂSTUREL, şi, în cele din urmă, cu un domn cu mustăţi roşii, care purta pe cap o şapcă în pătrăţele. Cînd fetiţa obosi, domnul o conduse la masa ei, se aşeză şi el alături şi începu să-i povestească cum că meseria sa este de a vinde lozuri în plic. Scoase apoi, dintr-un buzunar, o pungă plină de lozuri şi o invită să aleagă unul: i-l făcea cadou. Patatina trase un loz, îl deschise şi citi: CÎŞTIGĂTOR. În partea de jos a lozului scria premiul: „CEL MAI BUN PRIETEN”.

— Uraaa! Uraaa! — sări vesel, în sus, domnul cu mustăţi roşii şi şapcă cu pătrăţele. A cîştigat pe „cel mai bun prieten”, la loz în plic!

Toţi cei din restaurant se repeziră s-o felicite pe fetiţă, în- trebînd-o plini de curiozitate cine este acest „cel mai bun prieten”.

— Da, da, întări cu o voce groasă un reporter de la un ziar din Klecsonia, care răsărise acolo ca din pămînt, cu un creion şi un carnet în mînă — cine este „cel mai bun prieten” al cîştigătoarei?!

— Păi, staţi puţin să vă explic! începu omul cu lozurile, după ce se căţără în picioare pe o masă, spre a-l vedea toată lumea. Acum o săptămînă, prinţul UFO a tras un loz pe care scria: „CÎŞTIGĂTOR! CEA MAI BUNA PRIETENĂ!” Cine să fie cea mai bună prietenă a lui? se întrebase el. Aceasta nu putea fi, fireşte, decît o fată care avea să cîştige şi ea, tot la loz în plic, pe „cel mai bun prieten”. Iat-o! Aceasta-i! arată el spre Patatina — „cea mai bună prietenă” a prinţului Ufo!

— Ura! Ura! strigară cu toţii în cor!

Întreaga mulţime era nespus de veselă, în afară de un singur sufleţel, care era nespus de amărît; cine altul putea să fie decît Picăvis! Acesta se prăbuşi cu capul pe masa Patatinei,

plîngînd. Zadarnic se străduí fetiţa să-l împace, făgăduindu-i că acum, ştiind de existenţa lui, nu-l va părăsi, şi că, tot el va rămîne, de fapt, cel mai bun prieten al ei...

— Du-te, du-te şi fă-i o vizită lui Ufo. Aşa se cade; e doar acum. „cel mai bun prieten” al tău din Klecsonia. Du-te, n-auzi? Altfel se destramă visul nostru cu ochii deschişi! Stărui Calul

Verde, cu o voce smiorcăită. Adio, adăugă pe un ton ceva mai vesel.

— La urma urmei, eu tot calul tău verde pe perete rămîn!... nu-i aşa?... Ne-om mai întîlni noi prin Klecsonia; dealtfel, trebuie să te găsesc, să te duc înapoi în tren... pînă atunci, te las singură. Te du, cum ne-a fost vorba, la Ufo, iar eu voi trage o raită în împărăţia Glumelor. Vreau să văd Muzeul ăla de Glume Bune şi şcoala aia în care se predă Hlizeala. Chiar aşa! Ne întîl- nim la ora de Hlizeală, da? Spunînd acestea, Picăvis plecă în căutarea profesorului de Hlizeală, fără să mai aştepte răspunsul fetiţei.

Patatina rămase singură şi dezorientată. Se uita buimăcită în jur, neştiind ce să facă. Tocmai atunci, un chelner se apropie de ea şi-i spuse că o cheamă cineva la telefon. Văzînd că fetiţa se uită nedumerită în jur, întrebîndu-se unde poate fi acel telefon, chelnerul o luă de mînă şi o conduse pînă în... stradă, după care o zbughi iar în restaurant. Patatina se tot învîrti pe lîngă restaurant, dar nu văzu nici un telefon. De-o parte şi de alta a străzii se întindeau restaurante, săli de spectacole, cofetării şi cinematografe, ticsite de lume. Iar pe largul bulevard din faţa ei, alergau, într-un vacarm nemaipomenit, maşini, trăsuri, biciclete şi chiar triciclete. Speriată de zgomotosul oraş străin, fetiţa intră înapoi în

restaurant. Aici veselia era în toi. Dansul pe patinoarrăcitură se termi-

nase şi un bucătar cu o bonetă uriaşă pe cap, sta în mijlocul platoului pe care mai înainte se patinase şi tăia cu un cuţit enorm porţii, pe care le zvîrlea apoi în farfuriile clienţilor. Patatina tocmai îşi primise porţia de răcituri, cînd chelnerul veni iar şi o trase de mină în stradă, repetîndu-i enervat că „o cheamă la telefon”. Fetiţa spuse, plîngînd, că n-a văzut nici un telefon

prin apropierea restaurantului; chelnerul izbucni în rîs şi o conduse în faţa unui şir enorm de

oameni, care se întindea în tot lungul străzii, pînă în dreptul restaurantului.

— Dar ăsta ce-i? întrebă el, arătînd spre acei oameni. Ce, n-ai mai văzut telefon fără fir? Patatina îi răspunde că „de-a telefonul fără fir” s-a jucat şi ea, dar că, după cîte ştie dînsa, este doar un simplu joc şi nu poate fi folosit în mod serios, pentru a comunica ceva de la distanţă.

— Da’ zău, multe mai ştii tu că nu se pot! — o ironiză el — şi o şterse în restaurant, lăsînd-o şi mai neajutorată!

Oamenii din lungul şir ce formau telefonul fără fir, văzînd că Patatina venea timidă spre ei, începură să-şi spună repede unul altuia ceva la ureche. Cînd mesajul ajunse astfel, din gură în gură, la primul om din capătul dinspre fetiţă — acesta se apropie de urechea ei şi-i şopti:

— PRINŢUL UFO TRANSMITE SALUTĂRI NOII SALE PRIETENE ŞI O INVITĂ SĂ VIE CÎT MAI URGENT LA CASTELUL SĂU „STROP DE ROUA” UNDE VA ÎNCEPE ÎN CURÎND SĂRBĂTORIREA ÎMPLINIRII CELOR DOUĂ-SPREZECE NOI GĂURI DIN CIORAPII SĂI PORTOCALII CU DUNGI VIOLET!!!

— Oh, mă duc bucuroasă! — îi răspunse Patatina omului — dar cum să fac să ajung la al său castel?!

Ea se aştepta ca omul întrebat s-o lămurească imediat, dar acesta se întoarse nepăsător cu spatele şi se duse şi-i spuse ceva la ureche celui care urma, după el, la rînd. Acesta comunică mai departe, în acelaşi mod, cele auzite şi tot aşa, mereu. Era clar că îi transmiteau lui Ufo întrebarea Patatinei. Astfel fetiţa fu convinsă că în adevăr avea de-a face cu un telefon fără fir. Răspunsul care sosi era:

„SĂ TE SUI PE PRIMUL ZMEU
CHIAR ÎN STAŢIA DE ZMEIE
DE PE EL AI SĂ COBORI
PE UNUL DIN CURCUBEIE”.

— Toate bune, — gîndi Patatina — dar unde-o fi şi staţia asta de zmeie?!

— Taman la treisprezece paşi în stînga restaurantului cu Patinoarrăcituri — îi spuse, de parcă i-ar fi auzit gîndurile, chelnerul care o chemase la telefon — şi care se pare că ieşise special din restaurant, pentru a o lămuri. Patatina făcu ascultătoare treisprezece paşi, la stînga restaurantului, şi ajunse în ade-

văr în staţia de zmeie. Aici era mare înghesuială: o grămadă de lume care, de cum se coborî Zmeul, din văzduh, se şi repezi să se agaţe de el. La fel făcu şi fetiţa. Nu mică fu spaima ei, atunci cînd, agăţată de-un colţ al Zmeului, se pomeni ridicată în văzduh şi plutind printre nori. Cum prima staţie era chiar Curcubeul, Patatina coborî. Spre bucuria ei, observă că nu se afla singură acolo; un păianjen sta întins cu burta la soare.

— Fainã vreme, hai? — zise el, sărind vesel în picioare cînd o zări. Şi începu să-i vorbească, învîrtindu-se în jurul ei, de parcă-ar fi cunoscut-o de cînd lumea.

— Vezi — mai spuse păianjenul, arătînd spre cele opt undiţe ce le ţinea în lăbuţe — am agăţat de fiecare undiţă cîte un ghem de mătase de-a mea. Le moi pe fiecare în altă culoare a curcubeului. Îţi dai seama ce pînze minunate am să ţes din ele! După ce-şi lăudă ghemele colorate, din care urma să-şi ţească pînzele, păianjenul se opri gînditor; cugetă cîteva minute în tăcere şi izbucni:

— Da’ tu, mă rog, ce stai aici şi caşti gura? Ufo te aşteaptă! Fă repejor cîţiva paşi mai încolo şi dă-ţi drumul pe Curcubeu ca pe un topogan! Da, da! Fă aşa cum îţi spun, ce caşti gura de uimire!? Ce, n-ai mai văzut un Curcubetopogan? Şi continuă s-o muştruluiască, pînă cînd fetiţa se duse şi îndeplini ceea ce o povăţuise el. Pe cînd aluneca pe acel curcubeu ca pe un topogan, Patatina îşi spuse că a mai priceput una din fîstîcitorile de care-i pomenise Picăvis; fiindcă ce altceva putea fi CURCUBETO- POGANUL decît un curcubeu pe care îl putea folosi drept topogan?...

— Nu poftiţi un ceai?

Patatina crezu că ameţeşte; doar luneca pe acel curcubeu întocmai ca pe un topogan, cînd, deodată, se pomeni stînd pe petala unei uriaşe margarete. Floarea era atît de înaltă încît, privind în jos, spre rădăcina ei, vedeai casele şi oamenii apărînd ca nişte furnici pe lîngă nişte cutii de chibrituri. De pe o petală alăturată, un tînăr cu bucle negre şi ochii verzi îi întindea o ceaşcă de ceai. Patatina primi ceaşca — şi el o aşteptă să-şi bea ceaiul, după care o luă de mînă şi-i spuse:

— Hai, acum, în castelul meu! Petrecerea trebuie să înceapă. Şi Patatina se lăsă condusă într-un castel ridicat pe un strop de rouă, strop ce se odihnea pe una din petalele uriaşei margarete. Spun „strop de rouă”, dar sper că vă puteţi închipui cît de mare putea fi acest „strop de rouă” de vreme ce împodobea petalele unei margarete mai înalte decît un copac. Dealtfel Patatina află de la băiatul acela, care nu era altul decît Ufo, „cel mai bun prieten al ei”, cîştigat la loz în plic — cum că, în Klecsonia, aceste flori uriaşe ţineau loc de copaci. Şi mai află că respectivul Castel Strop-De-Rouă era purtat din cînd în cînd în zbor, de către stropul de rouă pe care era construit şi de la care îi venea şi numele. Era un adevărat castel zburător, purtat de vint din floare în floare.

În prima sală a castelului. Patatina văzu o boabă de piper, îmbrăcată într-o rochie de „bună dimineaţa”. Boaba cînta la un pian care semăna grozav cu pianul-ascuţitoare pe care fetiţa îl purta în ghiozdan, cînd se ducea la şcoală. De aceea ea se apropie plină de curiozitate de pianul acesta roz şi îl examină cu atenţie; acesta nu era altceva decît ascuţitoarea sa.

— Tu ai cumva acasă o CAMERĂ-MARE? o întrebă Ufo pe Patatina pe cînd o plimba prin sălile minunate ale palatului său.

— Oh, desigur — răspunse fetiţa — avem o cameră mare... Şi vru să continue, spunîndu-i că mai are şi două camere mai mici şi o bucătărie, baie şi cămară, dar figura uluită a prinţului

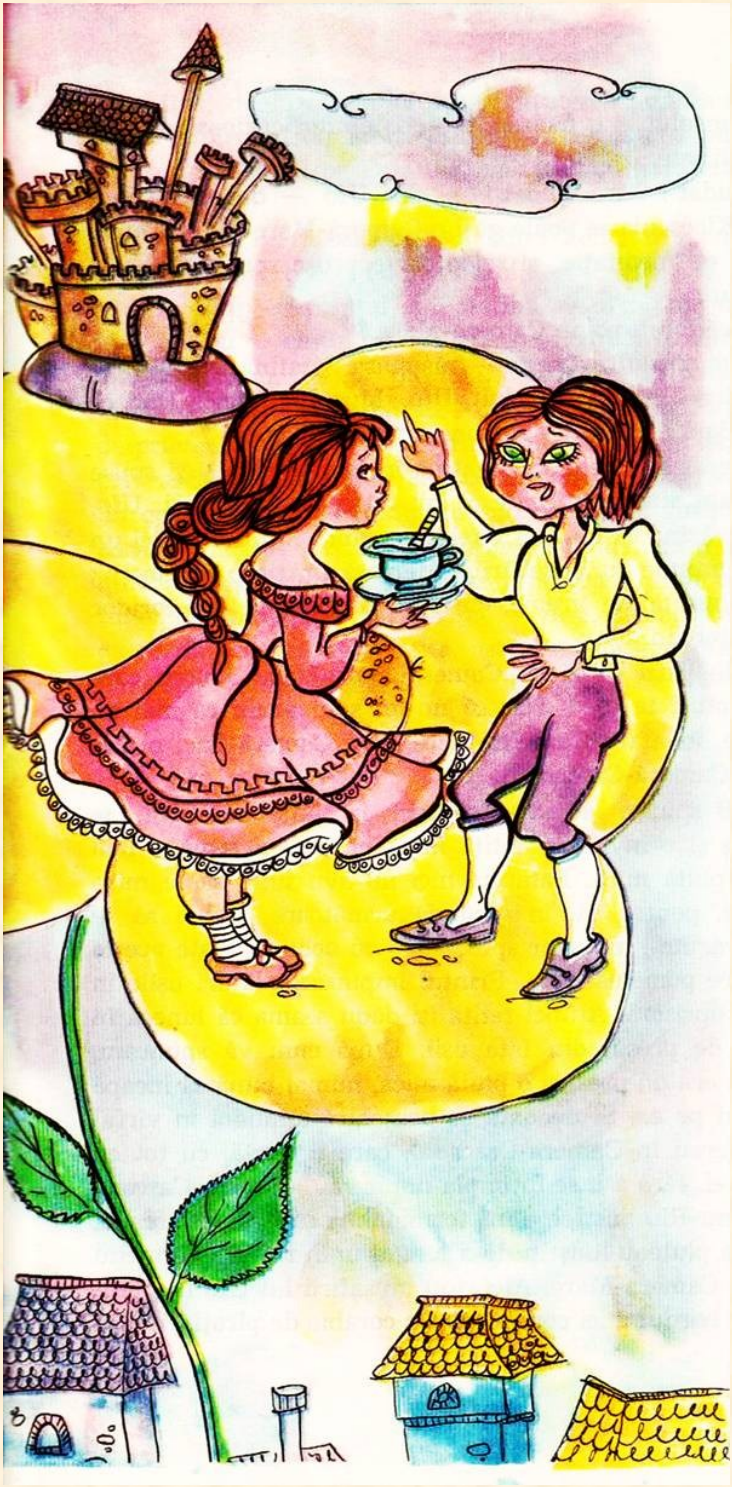

la auzul răspunsului ei o făcu să tacă, aşteptînd curioasă să afle motivul mirării sale.

— Ce ciudat! Tare ciudat! — zise Ufo — din cîte ştiam eu, numai în Klecsonia se poate găsi o Cameră-Mare-Mare. După, cîteva minute de meditaţie, el se întoarse brusc spre fetiţă şi o întrebă din nou:

— Şi zi, ce faceţi voi în Camera-Mare?

— Primim musafiri, fireşte — răspunse Patatina.

— Musafiri? o îngînă uluit Ufo. Musafiri, zici? Dar ce fac ei acolo? Baie? Aveţi desigur un vapor la îndemînă?

Auzind această întrebare, Patatina începu să rîdă şi-şi spuse că Ufo este cam aiurit, cu toate că nu foloseşte Fîstîcitori. Ufo, la rîndul său, văzînd că nu este înţeles, se gîndi că nu are nici un sens să mai continue cu întrebările. Merseră un timp în tăcere; dar, după o bucată de vreme, pe cînd străbăteau un coridor lung, Ufo începu din nou:

— Deşi te lauzi că ai o „Cameră Mare-Mare”, lucru care mă uimeşte, totuşi te cred. Dar să nu-mi spui acum că mai ai, la fel ca mine, în afara Camerei-Mare, şi o Cameră-Lac, o Ca- meră-Rîu şi o Cameră-Cascadă!

Pe cînd îi spunea acestea, se opri în faţa unei uşi, se sui pe un preş şi o invită pe fetiţă lîngă el. Preşul semăna mai degrabă cu o plută mică. Patatina nici nu avu timp să se mire de cele auzite, pentru că, în secunda următoare, trebui să se mire de cele văzute; mai clar spus, văzu cu ochii ei toate aceste minuni, de care pomenise Ufo. Prinţul împinse în lături uşile în faţa cărora se opriseră. Atunci fetiţa îşi dădu seama că lunecă în cameră, dusă de preşul din faţa uşii. După cum vă spuneam, însă, acesta nu era un

preş, ci o plută mică, numai bună să încapă cei doi prieteni pe ea. Şi deodată se pomeniră amîndoi în vîrful unei cascade (erau în Camera-Cascadă), care îi purtă, cu tot cu plută, în josul ei, fără a li se întîmpla nimic rău. Camera-Cascadă dădea în Camera-Rîu; astfel, după formidabila cădere pe cascadă, Ufo şi Patatina pluteau liniştiţi de-a lungul unui rîu. Camera-Rîu îi duse pînă în Camera-Mare. Aici, toţi musafirii lui Ufo îl aşteptau pe prinţ la bordul unei corăbii. Era o corabie de piraţi, fiindcă

musafirii, deghizaţi în piraţi şi pirateriţe, dansau charleston şi rock, înfulecînd tartine şi prăjituri. La vederea plutei ce-i purta pe Prinţul Ufo şi pe Patatina, „piraţii” şi „pirateriţele” începură să strige:

— Ura! Trăiască prinţul Ufo! Felicitări pentru împlinirea celor douăsprezece găuri în ciorapi!

În timp ce prinţul şi Patatina se urcau pe corabie, o fanfară începu să cînte, iar focurile de artificii şi salvele de tun nu mai conteneau. Cei doi prieteni, odată urcaţi, toată lumea începu din nou să cînte şi să danseze. După cîtva timp, Patatina se rătăci de prietenul său şi se aşeză într-un colţ al corăbiei, mulţumită să privească la lumea care se distra. Curînd, lîngă ea se aşeză, pe un cuib măricel, ce-l adusese sub braţ (era, firește, cuibul ei) o pasăre ciudată. Pasărea îşi sorbea cafeaua, cu o graţie ridicolă, dintr-o ceaşcă de porţelan şi se prefăcea a privi cu atenţie mulţimea de ,,piraţi” şi ,,pirateriţe” — deşi, de fapt mai mult trăgea cu coada ochiului spre fetiţă, aşteptînd, desigur, un moment prielnic spre a intra în vorbă.

CAPITOLUL PATRU

ÎN CARE PATATINA SE HOTĂRĂŞTE SĂ ÎNCEAPĂ EA CONVERSAŢIA CU CIUDATA PASARE

După cîte înţeleg, începu fetiţa — Ufo îşi sărbătoreşte împlinirea a douăsprezece noi găuri în ciorapii săi portocalii cu dungi violet. Ai putea să-mi explici: pentru ce atîta tămbălău în cinstea unei găuri în ciorap?

— În fiecare an, la o anume dată, tu îţi sărbătoreşti ziua de naştere, nu? — îi răspunse pasărea. Aşa şi cu Ufo; pentru fiecare pereche de ciorapi portocalii cu dungi violet (el poartă numai astfel de ciorapi) — cînd se împlinesc douăsprezece găuri, îşi sărbătoreşte ziua lui de naştere.

— Şi ce vîrstă împlineşte el azi? fu curioasă fetiţa.

— 144 de găuri în ciorap!

Văzînd faţa uluită a Patatinei, pasărea adăugă:

— Dar e foarte simplu. Asta se întîmplă din pricina calendarelor.

Discuţia lor începuse să devină foarte interesantă, dar, din păcate, trebuiră s-o întrerupă. În Camera-Mare se stîrnise furtuna; valurile se ridicau pînă în tavan, şi musafirii erau zvîrliţi dintr-un colţ în altul al corăbiei. Prinţul Ufo apăru lîngă Patatina şi o prinse de mînă.

— Nu-ţi fie frică — încercă el s-o liniştească pe cea mai bună prietenă a sa — stropul de rouă pe

care se află castelul nostru s-a desprins de pe petală şi zboară prin văzduh, dus de vînt; de aceea se agită marea. Trebuie să aşteptăm pînă cînd stropul va poposi pe altă petală şi atunci ne vom continua liniştiţi sărbătorirea.

Poate că aşa s-ar fi petrecut lucrurile, dacă cineva n-ar fi uitat deschise geamurile de la Camera-Mare. E bine să ştiţi că este foarte periculos ca ferestrele să fie deschise în timp ce castelul cu stropul de rouă zboară prin aer. Fiindcă, după cum aţi văzut, atunci marea se tulbură, şi se prea poate ca respectiva corabie să fie zvîrlită afară, pe geam, de valurile furioase. Lucru care s-a şi întîmplat; toţi musafirii lui Ufo se pomeniră tam-nisam navigînd cu corabia printre nori. A fost destul ca un val furios să o ridice pînă în tavan şi apoi să o arunce pe geam afară! Patatina se sperie rău de tot; păi, gîndiţi-vă şi voi: cui nu i-ar fi frică, să se pomenească aşa, deodată, ameninţat de a se prăbuşi cu o corabie, care pluteşte printre nori!

Tocmai în aceste clipe cînd fetiţei i se făcuse inima cît un purice, Ufo se plecă la urechea ei şi îi şopti:

— Bine e să ai un frate savant!

— Ce-i? Ce-i? bîigui disperată Pasărea ciudată, care căutase să tragă cu urechea, dar nu reuşise să audă nimic.

— Îl cunoaşteţi pe fratele meu? strigă atunci prinţul Ufo tare, astfel încît să-l audă toată lumea. Grozav mai e să-ţi aminteşti că ai un frate savant, în clipe ca acestea! Cum toţi tăceau, Ufo găsi de cuviinţă să facă următoarea observaţie, la urechea Patatinei:

— Se vede treaba că, acum, toţi cred despre mine că nu sînt în toate minţile!

Corabia, care zburase pînă atunci prin văzduh, începu a se rostogoli. Pasărea ciudată înhăţă un norişor şi-l puse pe fundul cuibului; aşezîndu-se comod deasupra lui, ea medită cu glas tare:

— Deh! Păi acum numai o minune ne-ar mai putea salva!

— Orice MINUNE cu „M” mare poate să fie o minciună, însă orice minciună cu ,,m” mic poate face minuni! strigă atunci Ufo.

— Pas de te mai înţelege cu el! — croncăni Pasărea ciudată.

Ehei, pe-aici toată lumea foloseşte Aiurea-Vorbirea, cînd e momentul şi cînd nu e momentul! îi spuse ea fetiţei, făcîndu-i cu ochiul.

— A spus că orice minciună cu ,,m” mic poate face mi
nuni! — zise Neno, un musafir de pe corabie. Şi, mă rog, ce-o să se întîmple de-oi spune o minciună? Hai?

— Fratele meu Zbu, savantul, a construit un MAGNET AL MINCINOŞILOR. Oricine spune o minciună, este atras de acel magnet. Nu-i greu de priceput: vă puteţi salva spunînd o minciună! Musafirii lui Ufo nu prea înţelegeau despre ce e vorba; aşa că tăceau mîlc, privind cînd la Ufo, cînd la norii printre care cădeau cu repeziciune.

— Ei, bine — începu Neno, care se decise să spună o minciună, pentru a vedea ce o să se mai întîmple — aflaţi că dacă această corabie va cădea în partea aceea (şi arată cu mîna spre dreapta) o să vedem ceva foarte interesant, dacă, fireşte — scăpăm cu viaţă. Fiindcă acolo se întinde ŢINUTUL OAMENILOR CU UN PICIOR. După cum arată numele, ei au un singur picior, însă cu o talpă atît de mare, încît o pot folosi ca umbrelă; ridicînd piciorul deasupra capului, se pot apăra de arşiţa celui mai cumplit soare.

Se vede treaba că minciuna spusă de Neno era destul de gogonată, dat fiind forţa cu care Magnetul Mincinoşilor îl atrase pe autorul ei; Neno pur şi simplu fu luat pe sus, şi zbură prin aer, dispărînd subit!

— Vedeţi? strigă Ufo spre musafirii săi. Neno va ateriza nevătămat pe Magnetul Mincinoşilor, care l-a atras de cum a spus minciuna. E salvat! Ce mai aşteptaţi? Salvaţi-vă, la fel şi voi!

La îndemnul lui Ufo, începură cu toţii să spună minciuni... Klecsonienii fură foarte uimiţi în acea zi, văzînd întîi o corabie căzînd din cer şi-apoi un şirag de făpturi, zburînd prin văzduh, asemeni unor păsări călătoare. Desigur, şi mai mare le-ar fi fost mirarea, de i-ar fi putut auzi: căci musafirii lui Ufo zburau hohotind de rîs, prin aer, spunîndu-şi unul altuia minciunile cele mai gogonate; pasă-mi-te, prinseseră gust să se distreze în felul acesta:

— Eu, striga baronul Năsturel — am vizitat o ţară în care oamenii aveau urechi de mărimea celor de elefant. Locuitorii

acestei ţări sînt foarte mîndri de ele, fiindcă ele sînt deosebit de utile; ei se culcă pe-o ureche, iar cu cealaltă se învelesc!

— Eu, hohoti contesa de Bosumfleu — am fost într-o ţară în care oamenii erau nemulţumiţi de faptul că nasul este expus iarna frigului şi totuşi e prea mic, ca să poată fi îmbrăcat. De aceea au inventat o maşină de lungit nasul. Toţi şi-au lungit această podoabă a feţei, astfel încît o pot înfăşură într-un fular, ori o pot băga într-o

mănuşă. Iar cei mai bogaţi îşi pun gulere de blană nu numai în jurul gîtului, ci şi în jurul nasului!

— Eu, strigă Zgrunţ — am întîlnit odată un om care avea două voci, astfel că putea sta de vorbă cu doi oameni deodată şi putea cînta singur în duet!

— Eu, spuse Cameleonul — am trecut, nu de mult. printr-un oraş în care oamenii aveau nişte bătături atît de mari la picioare,
încît, ca să le dea o utilizare, desenaseră pe ele nişte pătrăţele, şi le foloseau ca tablă de şah!

Şi uite aşa, din minciună în minciună, toţi musafirii lui Ufo se pomeniră lipiţi de un perete uriaş. Era Magnetul Mincinoşilor, care îi atrăsese de îndată ce debitaseră minciunile, salvîndu-i de la îngrozitoarea catastrofă. Aceasta, pentru că în acea situaţie nu aveau alt mijloc la îndemînă spre a se salva.

— Trebuie să fie un magnet foarte puternic — îşi dădu cu părerea Zgrunţ — care se lipise cu capul în jos de el — dacă a reuşit să ne atragă de la aşa o distanţă!

— E for-mi-da-bil! — îşi spuse şi Contesa de Bosumfleu. După cum un magnet obişnuit atrage obiectele din fier şi le ţine lipite de el, tot astfel, acest magnet atrage mincinoşii, pironindu-i de dînsul!

— Dar e clar că noi n-am spus minciuni decît de nevoie! — zise Baronul Năsturel, căruia nu-i plăcea să fie făcut mincinos.

— Da’ eu parcă tot n-am prea priceput cum funcţionează! spuse cu o mutră bosumflată marchizul de Bosumfleu...

— Fiţi atenţi! strigă atunci Ufo. Vă spun ca să ştiţi şi altădată! Acest magnet a fost anume inventat de fratele meu, sa- vantu Zbu, pentru a veni în ajutorul celor aflaţi la ananghie. Să vă dau cîteva exemple: să zicem că te afli într-o situaţie neplăcută: vrea cineva să te bată, sau ai fost scos la lecţie şi nu ştii nimic; ori ai luat o notă rea şi acasă tatăl îţi cere carnetul de note; sau, să zicem că te-a prins profesorul taman pe cînd copiai la teză... Ei? Ce-ţi vine să faci în asemenea clipe?

— Nu-ţi doreşti altceva decît să intri sub podele... medita Zgrunţ, care se aflase probabil cîndva în una din aceste situaţii.

— Nu-ţi doreşti decît să dispari! fură şi alţii de părere.

— Ei, vedeţi? Tocmai la asta s-a gîndit şi fratele meu, cînd a inventat acest magnet. Cine se află într-o situaţie neplăcută, ori într-o mare primejdie, cum am fost noi mai înainte, pe corabie, n-are decît să spună o minciună gogonată! Magnetul mincinoşilor îl va atrage pe cel ce-a spus minciuna, din orice loc, oricît de depărtat ar fi el, şi-l scoate astfel în afara oricărei primejdii!

— Cu alte cuvinte, vorba bunicuţei mele: „Spune-mi cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti”, rosti Patatina, privindu-l pe Ufo.

— Exact, răspunse acesta, calm. Şi nu văd motivul pentru care, tocmai tu...

— Ei, bine, tocmai eu, îi luă Patatina vorba din gură, nu vreau să am de a face nici cu primejdiile enumerate de tine şi nici cu Magnetul inventat de fratele tău! Aşa să ştii tu, rosti ea şi mai răspicat, încercînd să se smulgă de lîngă Magnetul mincinoşilor.

— Nici eu nu vreau să am de-a face cu asemenea primejdii, dar acum mi se pare că ne

ameninţă o primejdie comună, spuse Neno — şi anume — mă tem că vom rămîne toată, viaţa lipiţi de-acest magnet! Am făcut haz de necaz şi...

— A, nici o grijă în privinţa asta — îl linişti Ufo. Într-o jumătate de oră minciunile îşi pierd efectul şi magnetul nu ne va mai atrage. Dimpotrivă, ne va respinge, mînios că am recunoscut că am minţit de nevoie, şi nu pentru a ne înscrie în „clubul mincinoşilor”.

În adevăr, cam după o jumătate de oră, căzură cu toţii la pămînt, desprinzindu-se de Magnetul mincinoşilor ca nişte mere de ramurile unui pom. O luară imediat pe o potecă ce ducea, după cum zicea Ufo, la castelul fratelui său. Ajunseră la Castelul de Nisip — un castel de o formă cît se poate de misterioasă, construit după cum arăta şi numele, din nisip.

— Tare aş vrea să ştiu, începu iar Zgrunţ — de ce şi-a construit fratele ăsta al tău un Castel din nisip?

— Asta pentru că e foarte ocupat — îl lămuri prinţul Ufo.

— Bine, el a fost întotdeauna ocupat, însă nu ştiam să fi locuit pînă acum într-un Castel de Nisip?!

— Ei da, totdeauna a fost foarte ocupat, dar acum este FOARTE, FOARTE OCUPAT! SĂ PRINDĂ CEASURI ZBURĂTOARE! E o vînătoare la modă în Klecsonia, în momentul de faţă! În fiecare dimineaţă se trezeşte şi pleacă la vînătoare cu plasa de prins ceasuri; mai totdeauna se întoarce seara şi cum

peste zi se adună o grămadă de prieteni la castelul său, s-a gîn- dit să le dea o ocupaţie, ca să nu se plictisească, aşteptindu-l! Poftim, citeşte şi tu dacă nu mă crezi! Şi zicînd aceasta, Ufo îi arătă lui Zgrunţ un afiş uriaş, pus pe poarta castelului fratelui său. Patatina citi următoarele:

„Bine aţi venit, dragi oaspeţi!!! Intraţi fără jenă, deşi mai mult ca sigur nu sînt acasă. Scociorîţi prin cămară şi mîncaţi cît puteţi — dacă o mai fi rămas ceva de la musafirii care au fost pe aici zilele trecute. În cazul în care găsiţi cămara goală, nu vă mîniaţi, s-ar putea ca acei musafiri să fi fost tot dumneavoastră! Iar dacă vă plictisiţi rău de tot, iar eu încă n-am venit, nu vă pierdeţi cu firea! Nu staţi degeaba! Dărîmaţi-mi castelul, şi construiţi altul, după gustul vostru!”

Intrară cu toţii în castel; Zbu nefiind acasă — găsiră de cuviinţă să urmeze sfaturile acestuia şi dădură buzna în cămară. După două ore, cum Zbu tot nu venise — se hotărîră să-i urmeze în continuare sfaturile; nu reuşiră să cadă de acord asupra formei în care urma să fie reconstruit Castelul de Nisip, însă aprobară cu entuziasm ideea de a-l dărîma. Singurii care nu voiră să participe la această „eroică” acţiune fură prinţul Ufo, Patatina şi Pasărea Ciudată. Cei trei hotărîră să pornească în căutarea savantului Zbu; trebuie, spuneau ei, să fie pe undeva, prin împrejurimile castelului său, alergînd cu plasa după ceasuri zburătoare. Ufo o porni spre dreapta, iar Pasăre Ciudată o luă de braţ pe fetiţă, trăgînd-o în partea opusă.

— Va să zicăăăă... vorbeam despre calendare — începu ea — sau mai bine spus — reîncepu ea conversaţia, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat în acest răstimp.

— Da, îşi aminti Patatina, spuneai că la voi sint nişte calendare speciale, că nu vă număraţi vîrsta în ani...

— Da, da, exact! Îţi povesteam că aici, în Klecsonia, fiecare îşi socoate vîrsta cu ajutorul unor CALENDARE PERSONALE. Ufo are pentru aceasta ŞOSETE-CALENDAR. Nişte foarte frumoase şosete portocalii, cu dungi violet. În fiecare lună îi apare cîte o gaură în ele; cînd se împlinesc douăsprezece găuri, el ştie că a mai trecut un an şi că e aniversarea lui.

Bineînţeles, a doua zi după aniversare, găurile din ciorap dispar şi numărătoarea începe din nou, de la unu la doisprezece...

— Bine, bine — spuse uluită Patatina, dar asta înseamnă că prinţul Ufo stă toată viaţa într-o pereche de ciorapi?

— Ei şi ce? se oţărî Pasărea Ciudată, nervoasă că fetiţa n-a înţeles. Dacă aceste şosete sînt fermecate, dacă ele sînt tocmai calendarul personal cu care a fost blagoslovit el de la naştere, cum ai vrea să se despartă de ele?

— Sînt fermecate? se dumiri Patatina, făcînd ochii mari. Probabil că aşa se explică faptul că cele 12 găuri dispar de fiecare dată, a doua zi, după aniversare!

— Păi cum să nu dispară? Ce-ai vrea tu?! Dacă n-ar dispărea ar trebui ca astăzi să poarte ciorapi cu 144 de găuri! Socoate şi tu: 12 găuri ori 12 ani!

— Aha! Pricep! strigă fetiţa, luminîndu-se! Asta înseamnă că cel care are un calendar-caşcaval — în loc să-şi sărbătorească, de pildă, vîrsta de 9 ani, sărbătoreşte împlinirea a 108 găuri în caşcavalul său!

— Exact! croncăni Pasărea Ciudată, scoţînd o tabacheră şi prizînd tabac pe nas.

— Iar cel care are un calendar-praştie, în loc să-şi aniverseze, să zicem, împlinirea a 14 anişori, îşi aniversează... împlinirea a 168 de geamuri sparte.

— Exact! croncăni iar pasărea. Nota zece la calendarologia klecsonică!

— Dar atunci, cugetă mai departe Patatina, dacă în Klecso- nia nu există un calendar universal, acceptat de toată lumea, dacă fiecare are un calendar personal, înseamnă că nu staţi prea bine cu măsurarea timpului!

— Ce vrei să spui? iscodi Pasărea Ciudată, privind-o cu un singur ochi.

— Vreau să spun că fiecare klecsonian nu ştie decît cînd e aniversarea sa, ce vîrstă împlineşte, el singur, dacă 144 găuri în ciorap poate fi considerată o vîrstă. Atît şi nimic mai mult. De vreme ce nu există un calendar universal, acceptat de toată lumea, nimeni nu poate şti niciodată în ce an, în ce lună şi în ce zi vă aflaţi VOI TOŢI KLECSONIENII!

— Phii, strigă Pasărea Ciudată, privind la ceasul de la picior (atunci observă şi Patatina că are un ceas prins cu o cureluşă de picior) tare s-a mai făcut tîrziu!

— Va să zică — îşi continuă fetiţa gîndurile — în Klecsonia, nu poţi şti niciodată ce an, ce lună ori ce zi este, dar poţi să ştii ora exactă... Şi tu găseşti că asta-i lucru înţelept?

— De ce nu? zise Pasărea cu un glas plictisit, fiindcă se săturase să tot vorbească despre măsurarea timpului.

— Păi ce folos, de pildă, poţi avea, ştiind că e ora 18, ca acum, dacă nu ştii precis că e în 18 şi e miercuri, ori în 18 şi este joi?

— Dar ce, parcă tu şi cei din lumea ta ştiţi cînd e 18 MIERJOI?

— Dar... ce-i acest MIERJOI? N-am mai pomenit asemenea fîstîcitoare!

— MIERJOI este, fireşte, o zi între miercuri şi joi!

— Aha! Da! Păi noi nu avem MIERJOI, dar nici nu-i simţim lipsa!

— Ah! da, o imita ironic Pasărea Ciudată — păi nici noi nu avem miercuri, nu avem joi şi nici noi nu le simţim lipsa, după cum nu simţim lipsa lui luni — marţi — vineri — sîmbătă — duminică — ori a lui ianuarie — februarie — martie — aprilie

— mai — iunie — iulie — august — septembrie — octombrie — noiembrie — decembrie! Ce de-a nume de ţinut minte, ce mai încurcătură, ca să-ţi numeri anii, cînd te poţi folosi de o simplă pereche de şosete ori de o biată bucată de caşcaval!

Pas de te mai înşelege cu Pasărea Ciudată! Patatina o exa- mină bine; era o pasăre care semănă şi a cuc şi a papagal. Ochii ei erau rotunzi, iar la picior avea prins, cu o curea, un ceas deşteptător.

— Şi ce faci tu cu ceasul ăla? fu curioasă să afle fetiţa.

— Cu ceasul? Îmi fac datoria... adică întorc ceasul, plimb ceasul, anunţ ora exactă cînd e nevoie. Iau ardei iute dacă ceasul o ia înainte şi astfel îl ajung din urmă. Iar dacă îmi rămîne ceasul în urmă, mă întorc înapoi şi-l culeg din drum. Fireşte, dacă nu l-a găsit şi luat altcineva!

— Şi ţi s-a întîmplat vreodată să-ţi ia cineva ceasul rămas în urmă... în urma ta?

— Mai sînt şi hoţi pe-aci, aşa că mi l-au mai luat...

— Dar de ce-i numeşti HOŢI? De vreme ce au găsit un ceas în drum şi l-au luat, dat fiindcă posesorul îl pierduse... vreau să zic, de vreme ce ceasul rămăsese în urma posesorului?

— Păi dacă ceasul rămîne în URMA MEA? deci ÎN A MEA de ce, mă rog, să mi-l ia? Ce drept au să pună mîna pe el? De vreme ce găsesc un ceas rămas în URMA MEA, înseamnă că-i al meu şi nu-i al lor! Fiindcă şi eu, dacă aş vedea un ceas rămas în urma lor, deci ÎN A LOR URMĂ, m-aş gîndi că nu-i ceasul meu, ci-i al lor. Şi nu l-aş lua, fiindcă altfel aş fi o hoaţă ...

— Ei bine, fie cum zici tu! hotărî Patatina. Dar atunci, te rog explică-mi, dacă ţi l-au luat hoţii, aşa cum ai spus, cum de l-ai mai găsit apoi?

— Păi nu l-am găsit eu, EL M-A GĂSIT PE MINE! Asta, fireşte, fiindcă el este un ceas întors cu grijă. Înţelegi, un ceas întors bine, ştie să se întoarcă întotdeauna la stăpînul său. Că de aia se şi întoarce ceasul; e un exerciţiu pregătitor, ca să ştie să se întoarcă singur, la o adică... Patatina îşi spuse că o să mai mediteze, cînd se va întoarce acasă, la cele aflate de la Pasărea Ciudată; poate că, dacă se va gîndi în linişte la toate aceste trăsnăi, o să reuşească să priceapă cîte ceva...

— Şi cum te cheamă pe tine? rosti Patatina, în sfîrşit întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pună de la început.

— PA-PA-CUC! PAPACUC mă cheamă! spuse veselă Pasărea ciudată. Vrei să-ţi spun povestea mea?

— Fireşte!

— Află atunci că în Klecsonia sînt două categorii de ceasuri: toată lumea foloseşte fie ceasuri-domestice (adică ceasuri cu cuc — aşa cum sînt sigură că aveţi şi voi) fie ceasuri-sălbatice — adică ceasuri cu papagal (aşa cum sînt tot la fel de sigură că nu aveţi şi voi). Dar Zbu, savantul — pofti să aibă un ceas cum nu s-a mai pomenit, un ceas — fîstîcitoare. Un ceas domestic, cu papagal. După ce făcu această introducere, papacucul începu să cînte în gura mare, „şlagărul vieţii sale”:

A meşterit Zbu cît a meşterit
Dar ceas cu papagal cum şi-a dorit
Văzînd că nicidecum nu i-a ieşit
S-a răzgindit, s-a răzgîndit, s-a răzgîndit

şi de necaz
pofti UN PAPAGAL CU CEAS!
Acum, un papagal sălbăticit
Îi trebuia spre-a fi domesticit!
Pe mine in pădure m-a găsit
Şi rău de tot,
de tot, de tot
M-a chinuit!

Şi iată-mă, dintr-o sălbatecă
pasăre aleasă
Schimbată în nătîngă pasăre de
casă!
Nici cuc domesticit (de ceas)
eu nefiind
Şi după-a papagalului sălbăticie jinduind,
Cu ,,piese" construit din amîndouă
Ieşit-am pasăre originală, nouă;
Ieşit-am din amestec
cam năuc:
Ieşit-am chiar un PAPACUC, UN PAPACUC,
UN PAPACUC!

CAPITOLUL CINCI

CU SURPRIZE MARI ŞI MICI: UN CEAS CARE ÎŞI DĂ CU PUMNII ÎN CAP: O UŞĂ-NEUŞĂ ŞI ÎNTÎLNIREA CU CROCOFANTUL ŞI CONTELE DE TAM-NISAM

P

atatina şi Papacucul se apropiară, cîntînd, de Castelul de Nisip sau mai bine zis de locul pe care acesta se înălţase mai înainte. Acum, numai castel nu se putea numi ceea ce construiseră oaspeţii lui Zbu. Dărîmînd frumoasa clădire, ei ridicaseră în locul ei o adevărată fîstîcitoare, ceva ce nu era nici rotund, nici pătrat, nici dreptunghiular, nici rombic. De fapt, era o creaţie arhitecturală ce avea cîte ceva din toate aceste forme geometrice, fără a fi pe deplin nici una din ele. Patatina şi Papacucul se învîrtiră de cîteva ori împrejurul acestei noi construcţii, însă, spre uimirea lor, nu găsiră nici o fereastră şi nici o uşă. În schimb, observară, lipită cu spatple de zidul ciudatei clădiri, o lighioană şi mai ciudată.

— Aş putea spune că-i un crocodil, comentă fetiţa — dacă n-ar avea urechile astea enorme de elefant!

Cum lighioana dormea, pasărea şi Patatina, tot învîrtindu-se în jurul clădirii, în căutarea unei uşi, săriră de două ori cu bine peste coada ei, (o adevărată coadă de crocodil) ce le bara drumul. Dar a treia oară, Papacucul se fîstîci (lighioana

sforăia tare urît, te treceau fiorii numai ce o auzeai) — şi se împiedică de coada acesteia, căzînd în cioc. Ceasul de la piciorul păsării se desprinse din cureaua de care era prins şi, rostogolindu-se, începu să sune infernal de tare. Fireşte, lighioana se trezi — deschise nişte ochi, cît două farfurii, cu care se holbă la ceasul care făcea atîta gălăgie. Văzînd că lighioana s-a trezit, ceasul Papacucului se sperie rău de tot, drept care începu să zbîrnîie cu puteri noi. Şi zbîrnîia aşa, fără întrerupere, tremurînd şi holbîndu-se la fantastica arătare. Patatina observă cu uimire că din trupul rotund al ceasului ies două mînuţe şi două picioruşe, tot astfel cum le ies, încet-încet melcilor, corniţele. Ceasul prinse a-şi trînti pumni în cap — mai bine zis în bumbul soneriei, pentru a face ca zbîrnîitul să înceteze. În cele din urmă, văzînd (sau mai bine-zis auzind) că soneria sa stridentă nu mai conteneşte, ceasul se hotărî să-şi folosească şi picioruşele... şi... o zbughi la fugă.

— Un ceas bine întors, se întoarce întotdeauna — mormăi Papacucul, privind după el, printre gene.

— Doriţi cumva să intraţi? întrebă mieros lighioana, uitîn- du-se cu ochiul stîng la Patatina şi cu cel drept la Papacuc (notez că fetiţa stătea în dreapta cozii sale, iar pasărea în stînga ei).

— De intrat am intra noi, dar nu găsim uşa — răspunse Papacucul.

— Da! întări Patatina, cum să intrăm, dacă nu vedem nicăieri nici o uşă?!

— Ha! Ha! De-aia credeţi voi că nu puteţi intra? Fiindcă N-AŢI VĂZUT UŞA?... Neee! Vă înşelaţi amarnic, zise lighioana.

Pasărea şi fetiţa se priviră una pe alta cu uimire, neştiind ce să răspundă.

— N-aţi putut intra, continuă cu un glas plin de emfază ciudata lighioană — n-aţi putut intra, repet, nu fiindcă voi n-aţi văzut uşa, ci fiindcă UŞA NU V-A VĂZUT PE VOI!

Cum Papacucul şi Patatina nu pricepeau nimic, continuau să tacă, schimbînd între ele priviri mirate.

— Ce-o fi aşa de greu de înţeles? îşi pierdu răbdarea lighioana, văzînd că vorbele sale n-au efectul scontat de ea, deoarece nu sînt înţelese. M-au retrogradat! — izbucni ea cu un glas plin de obidă. Pînă mai ieri eram portarul lui Zbu. Dar cum tot adormeam în timpul slujbei, acesta, drept pedeapsă, m-a pus în loc de uşă. Şi lighioana se dădu deoparte, lăsînd să se vadă o deschizătură, pe care, pînă atunci e acoperise cu spatele.

— În adevăr, ţine loc de uşă, murmură Patatina.

— Şi dacă află Zbu că eşti o Uşă care doarme în timpul ser-

viciului şi-o să te retrogradeze în continuare, drept pedeapsă, pe ce post te va pune?

— Pe post de cheie, fireşte, rîse lighioana. O să pună în loc de uşă un portativ muzical, iar eu o să trebuiască s-o fac fie pe cheia fa, fie pe cheia sol!

— Dar, de fapt, tu... şopti timidă Patatina — tu, ce eşti? Vreau să spun, continuă ea roşind, pari a fi crocodil, dar ştii, astea... (şi zicînd „astea”, ea făcu un gest cu mîinile, desenînd în aer conturul celor două uriaşe urechi de elefant).

— Oh! rînji arătarea cu dinţii săi cît aragazul — dar nu sînt decît un biet CROCOFANT!

— Ce fîstîcitoare o mai fi şi asta? îngăimă fetiţa la urechea Papacucului.

—Dar ce nu-i clar, îi şopti tot la ureche, pasărea. „Croco- fant” vine de la „crocodil” şi

„elefant”. E, adică, un crocodil cu urechi de elefant.

— Bucuroasă de cunoştinţă, dragă Crocofantule — spuse repede fetiţa. Ştii, noi am vrea să intrăm în casă...

— Caaa-săăă? holbă Crocofantul ochii săi cît farfuriile. Hm! Auzi la ea, casă! Păi dacă ar fi o simplă casă, m-aş încumeta şi eu să intru.

— Nu e deloc cuviincios ca o uşă să intre în casă — observă repede Papacucul (de fapt spusese asta fiindcă se temea grozav de Crocofant şi n-ar fi avut nicicum chef să-l vadă intrînd după el în locuinţa lui Zbu).

— Adevărat grăit-ai, îl aprobă Crocofantul, cu năduf. V-aţi gîndit voi, vreodată, ce trist trebuie să fie, să ai un post de uşă? N-ai voie nici să intri, nici să ieşi din casă. Mai rău ca un străin, acesta poate intra, la o adică, în casa la care tu eşti uşă. Dar tu, ca uşă a casei, fiind, deci oarecum „de-ai casei” şi nu un simplu străin, n-ai dreptul să intri. De fapt — oftă lighioana, dacă stau şi judec mai adînc, ca uşă, nu eşti nici în casă, nici în afara casei... Şi din ochii Crocofantului se desprinse o lăcrimioară (nu mai mare decît o oală).

— Deh! se înseninã brusc lighioana — dar, din fericire, ASTA (şi arătă cu laba spre clădirea din spatele lui) — nu-i deloc o casă, dar ştiţi, ab-solut deloc! Apăsă cu ciudă cuvintele — aşa că n-are de ce să-mi pară rău!

— Dar... atunci... ce-i? întrebară în cor fetiţa şi pasărea, arătînd spre clădire.

— E un LABIRINT, strigă furios Crocofantul. Musafirii lui Zbu au dărîmat fostul castel de Nisip şi au construit în locul lui un labirint!

— Apropo! zise repede Papacucul — i-ai văzut cumva pe aceşti musafiri ai lui Zbu? Unde se află acum?

— Înăuntru!

— Ne laşi şi pe noi să intrăm? se rugă Papacucul.

— Zău aşa! Putem intra? insistă şi Patatina.

— De intrat, PUTEŢI INTRA, dar sigur nu veţi putea ieşi. V-am mai spus doar! E un labirint!

— Totuşi noi am vrea să intrăm! îndrăzni fetiţa, care nu mai fusese niciodată într-un labirint şi era curioasă.

— Dar n-o să fie plăcut deloc — îi avertiză Crocofantul. Gîndeşte-te, după primii zece paşi, o să te rătăceşti — într-un labirint nu se poate altfel — fiindcă într-un labirint RĂTĂCIREA este specialitatea casei... Şi lighioana se opri puţin din vorbărie, spre a rîde (cu lacrimi de crocodil, fireşte) de propria sa glumă, care-i părea foarte reuşită.

— Aşa că, îşi continuă Crocofantul raţionamentul, voi, dacă intraţi aici, o să fiţi nevoiţi, la un moment dat, să căutaţi uşa ca să ieşiţi şi n-o să fie tocmai plăcut. Ori este o nebunie de vreme ce staţi acum lîngă mine, adică lîngă uşă, să intraţi, numai şi numai pentru ca, după o jumătate de oră, să mă căutaţi de zor, cum fac deştepţii dinăuntru.

— Oare va trece mult timp pînă te vor găsi? întrebă fetiţa.

— Oho! S-ar putea să treacă ore şi ore în şir! Ora de matematică, de chimie, de geografie! Să treacă trimestrul unu şi doi şi ei tot să nu iasă! După două minute de gîndire, Crocofantul adăugă:

— Dar s-ar putea întîmpla şi invers...

— Şi noi ce facem pînă atunci, dacă nu intrăm?

— Plimbaţi-vă! le sfătui Crocofantul. Ah! Numai cînd eşti uşă şi trebuie să stai pe loc, în timp ce alţii vin şi pleacă, numai atunci îţi poţi da seama cît de plăcut este să te plimbi...

— Să ne plimbăm, atunci, dar pe unde? bătu din palme veselă Patatina, privind în jurul ei. Uite, văd prin împrejurimi nişte dealuri, ce-ar fi să ne urcăm pe unul din ele?

Papacucul, căruia îi adresase fetiţa întrebarea, tocmai se pregătea să-i răspundă, cînd, deodată, rămase cu ciocul căscat de uimire. Se uita ca hipnotizat la un individ cu perucă portocalie,

călare pe o bicicletă, care-şi făcuse apariţia lîngă ele, aşa, tam-nisam, ca picat din cer.

— Priveşte! Contele de Tam-Nisam! şopti Papacucul, înghiţind în sec de emoţie.

— Patatina te-a întrebat dacă vrei sau nu să urci dealul acela! se răsti Crocofantul la Papacuc, ignorînd prezenţa contelui. Pasărea parcă asurzise, deoarece continua să se uite, buimăcită,

la contele de Tam-Nisam; ba mai şi sughiţa cît se poate de caraghios, fireşte, de spaimă. Cît despre conte, acesta-şi pusese lornionul la ochi şi privea, pe rînd, cînd la fetiţă, cînd la pasăre; iar cînd auzi cele spuse de Crocofant, se strîmbă de parc-ar fi luat ulei de ricin.

— Să te urci pe deal! repetă el, schimonosindu-se şi mai urît, ca şi cum o asemenea idee i-ar fi provocat scîrbă. Să urci dealul! Oh! o asemenea îndeletnicire este ceva cu totul lipsit de rafinament.

— Dar atunci CE, ce să urc, dacă nu dealul? Altceva n-am la îndemînă — se înfurie Patatina aşteptînd un răspuns de la conte. Spune şi tu dacă nu-i aşa — se întoarse ea spre Papacuc, pentru a-i afla părerea. Dar, spre uimirea sa,

văzu că acesta se ascunsese sub cuibul pe care-l purta de obicei la subsuoară, cuib care tresărea în mod comic ori de cîte ori pasărea sughiţa.

— Dar este evident că a urca un deal este un lucru cît se poate de grosolan. Unde mai pui că se află la îndemînă oricui! Poţi să urci chiar două, trei, patru dealuri şi tot n-aş putea spune că ai făcut mare brînză! — declamă cu glas retoric contele. Ei! dar ia încearcă mata să urci două, trei, patru octave! ASTA da. ASTA ESTE o plimbare plină de nobleţe!

— Are dreptate, da, da! îl aprobă Crocofantul — şi încercă să cînte „do major", cu un glas dogit; dar făcu două, trei false- turi şi, în cele din urmă, se opri la un „si", cîntat cu o voce atît de piţigăiată, încît îi pufni rîsul pe toţi. Chiar şi Papacucul rîdea, scuturînd cuibul cu hohotele sale.

— Bine, dar eu vreau să mă plimb cu adevărat! Vreau să urc un deal, tocmai pentru a ajunge undeva! Dacă urc o octavă, chiar două sau trei, tot pe loc rămîn, şi nu ajung nicăieri, se apără fetiţa.

— Nu zău!? Dar cine ţi-a împuiat capul cu gogomăniile astea? se interesă, calm, contele de Tam-Nisam, ridicîndu-şi semeţ capul.

Patatina se căzni să găsească o frază usturătoare, spre a-l face de ruşine pe contele care debita cu îngîmfare atîtea nerozii. Cum însă nu găsi nici una, tăcu şi privi în jos, muşcîndu-şi buzele. În timpul acesta, contele se dădu jos de pe bicicletă şi începu să deseneze un şotron. Patatina se uită întrebătoare la Crocofant, dar acesta se făcea că doarme (sau poate chiar dormea cu adevărat).

— Nu vrei să jucăm şotron? O întrebă contele pe fetiţă, atunci cînd termină de desenat.

— Întotdeauna pui întrebări aşa, tam-nisam? zise ea, pufnind în rîs. Ştii, mai înainte vorbeai despre nobleţea octavelor şi deodată mă întrebi dacă nu vreau să joc şotron.

— Ei, nu chiar tam-nisam! Şi şotronul ăsta are dichisul lui — mormăi Crocofantul, deschizînd un ochi. Ţi-am mai spus, pînă ies ăştia de aici (şi zicînd „ăştia”, se strîmbă plin de dispreţ, arătînd spre labirint) o să treacă ore şi ore... Dar ai noroc, sînt numai ore frumoase — adăugă el repede: vine întîi ora de muzică, apoi ora de istorie — şi, la sfîrşit, ora de Klecsologie sau — e tot aia — ora de hlizeală şi visare cu ochii deschişi.

Mai întii, Patatina crezu că bietul Crocofant s-a zăpăcit puţin de atîta stat pe loc, ca uşă. Dar cînd se apropie şi privi şotronul desenat de contele Tam-Nisam, ajunse la concluzia că ceva din spusele lighioanei tot trebuie să fie adevărat. Oricum, contele desenase un şotron format din două pătrate, cu un cerc la capăt.

În primele două pătrate scria: „Muzica (probabil era vorba de două ore de muzică). Cercul era tăiat în două cu o linie: în dreapta liniei era scris „Visare cu ochii deschişi", iar în stînga ei — „Hlizeala".

— Nu pricep nimic — zise Patatina. Ce-i asta? arată ea spre desen.

— Este un ,,Şotron-orar" — răspunse mîndru contele.

— Hai, începe jocul, dacă vrei să te plimbi!, o îndemnă Papacucul.

Ceea ce spunea contele nu era prea clar. Fetiţa îşi făcu vînt să sară... dar nu reuşi. Parcă un perete nevăzut s-ar fi aflat în faţa ei, împiedicînd-o să pătrundă în prima pătrăţică a şotronului.

— Hei! Stai! Ce-i asta? făcu nemulţumit contele. Dar ce crezi mătăluţă, că aşa se intră în ora de muzică, ţopăind într-un picior? Ce maniere, ce maniere domnilor, îşi plesni el palmele, ridicînd ochii spre cer.

— Dar... ce trebuie să fac?

— Să urci două octave, fireşte! Decît să urci un deal şi să te plimbi fără rost, mai bine urcă două octave şi te vei plimba prin ora de muzică.

Patatina se aplecă spre cuibul sub care stătea ascuns Papa- cucul şi îi şopti acestuia:

— Hei! Tu nu vii cu mine, să facem o plimbare în ora de muzică?

— Nţţ! făcu acesta. în primul rînd, nu ştiu să cînt nici o gamă, nu pot urca nici o octavă — şi apoi, prefer să rămîn ascuns aici. Dacă ies şi vede contele că mi-a fugit ceasul, că nu-l mai am, mă pîrăşte lui Zbu şi-o să fie vai şi amar de penele mele.

— Ei, hai!, urcă trei octave, odată! zise nerăbdător contele. Patatina cîntă gama „do major”, iar cînd ajunse la „do” de sus, îl ridică cu o octavă, apoi cu încă una... şi simţi cum se înalţă uşor-uşurel spre cer. Închise ochii de spaimă, iar cînd îi deschise, realiză că zbura sus, printre nori.

— Zburăm în măsura de şase a opta, la înălţimea de trei octave! se auzi glasul pilotului.

Patatina îşi dădu seama că zbura printre nori pe un avion de hîrtie; mai bine-zis, pe un avion făcut de ea, cîndva, dintr-o foaie ruptă din manualul de Muzică.

CAPITOLUL ŞASE

ÎN CARE APAR NOI FÎSTÎCITORI: ŞOARECUL PORTAR, CASTELUL-CARTE, ORA DE MUZICA, CICISBEUL SACÎZ ŞI FARFISA, PAPASUPA ŞI GENERALUL CASTANĂ

Avionul ateriză lîngă o clădire uriaşă. Deşi ai fi zis că-i un bloc, totuşi zidul din faţa Patatinei părea a fi mai degrabă o copertă de carte, de o mărime neobişnuită. Pe o etichetă cam cît un geam, lipită de „copertă” scria „Manual de muzică”. Fetiţa începu să se învîrtă în jurul acestui mare manual de muzică, uriaş cît o clădire, sau care poate, mai ştii — ţinea chiar loc de clădire. „N-ar fi de mirare-să fie aşa” — gîndi ea. „În Klecsonia, totul este posibil. Se poate şi ca un Crocofant să fie uşă şi ca o carte să fie casă...”.

— Căutaţi pe cineva?

Cel ce se adresase fetiţei era un şoarec cu joben şi ochelari, care ieşise de sub cartea-casă.

— Trebuie neapărat să caut pe cineva? — îl întrebă Patatina.

— Bănuiesc că asta faci, zise şoarecul. Dar nu sînt absolut sigur. Aşa că trebuie să mă lămureşti imediat — chiţcăi el, privind-o cu impertinenţă.

— Şi dacă te-aş lămuri că nu caut „pe cineva anume”, ai fi fericit?

— Oho! ba aş fi foarte nefericit — chiţcăi şoarecul şi mustăţile i se pleoştiră.

— De ce adică?

— Fiindcă, desigur, dacă nu cauţi pe cineva anume, atunci înseamnă că dumneata cauţi pe toată lumea. E logic: sau vrei să te vezi numai cu cineva, sau să te vezi cu toată lumea. Doar n-ai să-mi spui că nu vrei să vezi pe nimeni, că atunci nu înţeleg ce te-a făcut să baţi atîta cale, pînă aici?!

— Asta-i Aiurea-Vorbire — se enervă Patatina. Cînd îţi pui în gînd să cauţi pe cineva anume, nici atunci nu eşti sigur că-l găseşti. Dar să vrei să cauţi pe toată lumea odată... nu, dar asta-i curată neghiobie. Aşa ceva nu-mi pot pune în gînd. Eu obişnuiesc să-mi pun numai lucruri serioase în gînd. Aşa că...

— Stai, stai puţin... cum ai spus că obişnuieşti să faci? Să-ţi PUI ÎN Gînd? Şi ce anume îţi pui în gînd?

— Păi — zise fetiţa — îmi pun fel de fel de lucruri în gînd, dar numai din cele imposibile, nu. Tu nu obişnuieşti tot aşa?

— Oh, nu... dimpotrivă! făcu trist şoarecul, pentru mine, ORICE LUCRU, ORICE LUCRUŞOR, cît de mic, este imposibil de pus în gînd.

— Sărăcuţul de tine — îl compătimi sincer fetiţa, asta probabil fiindcă n-ai voinţă. Aş putea să te ajut cu ceva? Despre ce fel de lucruri este vorba?

Şoarecele clipi din ochi, îşi roase puţin codiţa, nehotărît, şi în cele din urmă o zbughi în cotlonul lui de sub casa-carte, de unde apăru, după cîteva clipe, cu o trăistuţă.

— Iaca! Asta-i toată averea mea. Pune-o la păstrare, te rog. S-o ştiu la loc sigur.

— Dar cred că locul cel mai sigur e în locuinţa ta, răspunse mirată fetiţa. Unde-aş putea-o eu pune la un loc mai sigur?

— Hai, te rog! Nu te mai preface că nu ştii! Doar ai spus că obişnuieşti să-ţi pui tot felul de lucruri în gînd. Pune atunci acolo şi lucrurile astea ale mele. Eu, oricît m-aş căzni, nu le pot pune decît în buzunar sau în traistă, dar... (aici şoarecul îşi coborî vocea şi privi de cîteva ori de jur-împrejur, pentru a se convinge că nu-i nimeni să-l audă) eu ÎN GÎND NU POT SĂ LE PUN, brînza şi nucile astea, foarfecii şi mănuşile astea, afurisite lucruri!

Surprinsă, Patatina nu ştia ce să-i răspundă. Noroc că tocmai atunci îşi făcură apariţia, braţ la braţ, un motan-poliţist şi un ţînţar-pompier, ultimul purtînd pe cap o cască roşie, de două ori mai mare decît el. Văzîndu-i, şoarecul se fîstîci şi, uitînd de trăistuţă, începu să turuie:

— De aceea v-am întrebat, domniţă: căutaţi pe cineva anume, sau pe toată lumea? Dacă vreţi să vedeţi pe cineva anume, spuneţi-mi la ce pagină locuieşte şi vă deschid la foaia respectivă, că de, asta-i meseria mea de portar. Dar dacă cumva căutaţi pa toată lumea, aflaţi că aş fi tare nefericit, fiindcă ar însemna să vă deschid de 88 de ori, să vă introduc adică la fiecare pagină..

— MI-AU promis că o să-şi facă datoria cum trebuie toţi şoarecii ăştia portari, dar văd că-şi fac de cap şi de mustăţi. Auzi, colo! Dumnealui ar fi nefericit dacă domniţa ar căuta pe toată lumea. Leneş ce eşti!

Şoricelul, auzind mustrarea aspră a motanului, se făcu mic mititel de tot.

— Eşti-ţi-ţiui un leneş şi un arţă-ţi-ţiu-gos! ţiui la rîndu-i Ţînţarul-pompier. Trebuie să-ţi-ţiui vezi de slujba-ţi-ţiui, să-ţi- ţiui faci datoria-ţi-ţiui, fiindcă altfel nu-ţi-ţiui văd bine mustăţi- ţiui-le!

— Ce MI-AU auzit urechile? Vrrreţi să vedeţi pe toată lumea? Aveţi de gînd să faceţi vizite la toate paginile? miaună politicos Motanul-Poliţai, sărutînd mîna Patatinei.

— Oh. nu; spuse repede fetiţa, căreia i se făcuse milă de şoarecul portar al casei-manual de muzică. Aş vrea să vizitez doar una-două pagini!

— Sînteţi-ţiui sigură? ţiui răutăciosul ţînţar-pompier. Nu trebuie să-l menajaţi-ţi-ţiui! mai adăugă el. ţiuind războinic şi amenînţîndu-l cu pumnul pe şoarec (din scuturătura gestului de amenînţare, casca se prăbuşi peste dînsul şi-l acoperi în întregime).

— Sînt cît se poate de sinceră! zise ea atunci — n-am la dispoziţie decît cele două ore, aşa că, nu pot vizita pe toţi cei care locuiesc aici! Te rog, prietene, introdu-mă la pagina 17! adăugă ea, privindu-l cu înţeles pe şoarece. Şoarecul-portar

deschise cartea-clădire la pag. 17. Pe acea pagină era desenat un frumos palat, în mijlocul unei minunate grădini, „Ia să vedem... cine locuieşte la pagina 17?” îşi spuse Patatina, care era, fireşte, foarte curioasă, dat fiind că spusese acest număr la întîmplare. Nu-şi termină bine gîndul, că se şi pomeni în grădină. Fetiţa păşi

curajoasă pe prima cărăruie care îi ieşi în faţă şi în curînd se află lîngă un frumos palat înconjurat de tufe de trandafiri.

— Hei! Nu-i nimeni pe aici? strigă ea, făcîndu-şi palmele pîlnie. De răspuns, nu-i răspunse nimeni. Dar, cam după cinci minute, de după nişte tufe, îşi făcu apariţia un personaj cît se poate de caraghios. Era un tînăr cu faţa galbenă şi colţuroasă, cu un păr portocaliu, vîlvoi. Era îmbrăcat într-un frac de dirijor, iar în mînă ţinea o plasă de prins fluturi. De fapt, „fluturii" după care alerga el, nu erau chiar fluturi, ci nişte ceasuri cu aripi de fluturi. Patatina observă că erau în număr de douăsprezece şi că fiecare din ele arăta cîte o oră a zilei. Mai mult, în timp ce zbura, fiecare îşi cînta ,,cîntecul orei sale". De îndată ce unul din aceste ceasuri-fluture era prins în plasă de ciudatul tînăr, acesta şi începea să-şi cînte cît se poate de fals şi de strident melodia, încît junele cu păr portocaliu trebuia să-şi astupe imediat urechile cu mîinile, spre a nu se îmbolnăvi de surzenie sau afonie. Şi atunci, fireşte, scăpa plasa din mîini, iar cîntatorul fluture-ceas devenea liber. Fetiţa urmări această scenă repetîndu-se de cîteva ori şi, în cele din urmă, nu se mai putu abţine şi izbucni în rîs: tînărul avea o mutră atît de acră, atunci cînd era nevoit să asculte acele falseturi! La auzul hohotelor ei, acesta se întoarse spre tufişul în care se ascunsese fetiţa, căzu în genunchi şi spuse, cu mîna la inimă:

— Farfisa, tu eşti?

— Da de unde, veni răspunsul, eu sînt Patatina. Dar tu cine eşti?

— Mă numesc Sacîz şi sînt cel mai nefericit dintre toţi locuitorii paginii numărul 17!

— Sînteţi de profesie dirijor? îl întrebă ea.

— Ehehei! Am o meserie mult mai grea! Sînt CICISBEUL Farfisei!

— Ci... Ci... Ce? Cum ai spus? Ce fîstîcitoare mai e şi asta?

— Na-ţi-o bună! Ce, chiar nu ştii ce-i aia cicisbeu? Vrei să spui că n-ai şi tu, ca orice fetiţă drăguţă, cicisbeul tău?

— Mai ştii? făcu ea gînditoare. Poate că am vreunul, fără să

ştiu, după cum am aflat de curînd că am un cal verde pe perete, al meu, numai al meu, adică, şi de care habar n-am avut.

— Cicisbeul e un fel de prieten care ţine mult de tot la tine, te conduce peste tot şi-ţi poartă de grijă. Un prieten care te ajută la nevoie, îţi îndeplineşte bucuros toate dorinţele!

— Mde... făcu fetiţa — prieteni am eu, dar chiar aşa nu-i nici unul. După cîte înţeleg, o îndrăgeşti foarte mult pe Farfisa, de vreme ce spui că eşti cicisbeul ei, şi nu un prieten ca oricare altul.

— Aşa-i! Aşa-i! oftă Sacîz, îngălbenindu-se şi mai tare. Dorinţa ei este lege pentru mine. Uite, mi-a poruncit să-i prind un ceas-fluture, iar eu mă căznesc de trei ore...

Pe cînd spunea Sacîz acestea, un fluture-ceas-cîntător trecu chiar pe lîngă nasul lui, cîntînd o melodie despre ora şapte. I se aşează apoi pe cap... şi se încurcă în pletele încîlcite şi cleioase ale lui Sacîz. Patatina înşfăca imediat ceasul-fluture şi-l băgă într-o colivie pe care-o zărise lîngă un tufiş. Atunci apăru, ca din pămînt, un lacheu, care înhăţă colivia şi o zbughi cu ea în castelul Farfisei.

— Ei! ACUM să văd ce-o să spună Ea... murmură Sacîz, frecîndu-şi fericit mîinile. Şi se proţăpi sub balconul Farfisei, în aşteptarea unui semn de viaţă, de la adorata sa. Aceasta nu se lăsă mult aşteptată. Uşa balconului se deschise şi Farfisa apăru... doar pentru a azvîrli colivia în capul cicisbeului ei.

— Eu ţi-am cerut un fluture-ceas care să cînte frumos, nu unul care să zdrăngăne ca un pian dezacordat! răcni ea.

— Cu zel deosebit
m-am ostenit
Porunca-ţi eu întocmai am îndeplinit
E vina mea că dînsul, de e-n captivitate
doar hîrîieli şi falsuri
capabil e de-a scoate?
— scînci Sacîz, pipăindu-şi cucuiul.

— O grădină-concert să-mi faci sub balcon, poate îmi vindeci urechile! porunci ea, trîntind uşa, şi dispărînd după perdele.

Sacîz se apropie amărît de colivia zvirlită-n iarbă, şi-i deschise uşa. Fluturele-ceas îşi luă zborul şi, de îndată ce fu în libertate, începu să cînte o frumoasă melodie. După care, ci- cisbeul se apucă de grădina-concert. Mai întîi săpă în pămînt o sumedenie de brazde-portativ (adică brazde făcute cinci cîte cinci). Semănă aceste brazde cu seminţe de note: seminţe de ,do", de ,,re", de ,,mi bemol", de ,,la diez" ş.a.m.d. După aceea aduse o ladă plină cu sticluţe de toate formele şi culorile. Patatina observă că fiecare sticluţă poartă cîte o etichetă; iar pe etichetă scria fie ,,apă de flaut", fie ,,apă de vioară" sau „apă de contrabas". Sacîz lua sticluţele şi turna conţinutul lor pe brazde, după cum îi indica partitura după care făcea el acea grădină. Cum turna apa, cum răsăreau şi florile-note.

— Nenorocire! strigă speriat Sacîz, cotrobăind prin lădiţă. Nu am sticluţa cu „apa de pian!” mai rosti el şi... se trînti la pămînt, începînd să plîngă amarnic. Patatina stătea stingherită, neştiind ce-ar putea face pentru a-l ajuta. Deodată, fetiţei îi fu atrasă atenţia de o făptură mititică, cu faţa negricioasă, îmbrăcată într-o rochie roşie. Tîra după ea un mic pian (pe măsura ei) de culoare roz, pe care îl legase cu o sfoară de degetul său cel mic. Mergea cîţiva paşi, după care se oprea şi adormea cu capul în piept. Apoi tresărea, trezindu-se, mai înainta puţin, după care iar aţipea cu capul în piept. Adormise astfel de-a-n picioarelea, tocmai cînd trecea prin dreptul fetiţei. Patatina îl trase pe Sacîz de mînecă, arătîndu-i ciudata făptură.

— Tii! Sînt salvat! strigă acesta, atît de tare, încît mica pianistă se trezi şi-l privi buimacă.

— Ea e! Ea e! trîmbiţă Sacîz nebun de bucurie. Cum? întrebă el pe fetiţă — n-o cunoşti? Dar e PAPASUPA! PAPASUPA! Faimoasa boabă de piper, care cîntă la pian!

— Are un nume foarte interesant — spuse fetiţa.

— Papasupa? Păi acest nume se datoreşte faptului că e o boabă de piper, iar boabele de piper sînt uneori păpate şi în supă. Văzînd că Papasupa se uită urît la el, Sacîz continuă pe un ton linguşitor:

— Bineînţeles, ea este o boabă de piper deosebită, nu-i făcută spre a fi păpată în supă... Este o mare pianistă la un pian mic!

— Ba, mai bine-zis — o pianistă care cîntă la ascuţitoarea mea, in formă de pian, şopti Patatina, ca pentru sine, privind spre pianul Papasupei.

— Ce spui, ce spui? ciuli urechile Sacîz. Instrumentul este o PIANASCUŢITOARE, fireşte.

— PIANASCUŢITOARE! Chiar aşa! spuse fetiţa fericită că a descoperit înţelesul unei noi fîstîcitori. Îşi încrucişă braţele şi vorbi pe nerăsuflate: „Pianascuţitoarea este deci ascuţitoarea mea de creioane, în formă de pian, la care cîntă în Klecsonia o boabă de piper, pe care o cheamă Papasupa. Frumos!”

În timp ce cicisbeul şi fetiţa discutau astfel, Papasupa adormi iarăşi cu capul pe piept.

— Poftim! Acum, tocmai acum a adormit, cînd am cea mai mare nevoie de ea! se răsti Sacîz. Şi doar i-am spus să nu se mai îmbrace cu flori de mac!

Atunci observă şi Patatina că rochiţa roşie a Papasupei era o floare de mac, din a cărei pricină ea dormea mereu de-a-n pi- cioarelea. Sacîz dispăru după nişte tufişuri, revenind cu o floare de bună-dimineaţa în mînă. Trezind-o pe boabă, o rugă să se îmbrace în acea floare, spre a veni să acompanieze cu pianul ei grădina-concert.

În timp ce Papasupa se schimba, Sacîz începu să facă o repetiţie cu florile-note. Patatina observă că fiecare din ele scotea un sunet specific (în privinţa înălţimii) după locul în care fusese plantată în brazda-portativ, şi, de asemenea, că avea timbrul acelui instrument cu a cărui ,,apă" fusese udată. De fapt, totul se întîmpla ca şi cum, într-o partitură de concert, notele ar fi cîntat singure. Apăru şi Boaba de Piper, în rochie de floare de bună-dimineaţa. După ce aceasta se aşeză la a sa pianascuţitoare, Sacîz se sui pe un bostan, îşi ciufuli părul şi începu să dea cu disperare din mîini. Cică dirija. Era totuşi evident nu numai faptul că Sacîz nu era un bun dirijor, dar şi că florile şi Papasupa nu aveau nicidecum nevoie de dirijor. Boaba de Piper nu-şi scotea nasul din partitură, iar florile-note cîntau în perfectă armonie, cu ochii la cer. Oricum, Sacîz se ostenea şi transpira înainte, dat fiind că Farfisa ieşise în balcon spre a asculta minunatul concert interpretat de grădina de flori-note, sădită de cicisbeul ei. Dar audiţia nu ţinu mult. La un moment dat, toată lumea începu să strănute; mai bine-zis, strănutau toţi, cu lacrimi

în ochi, în afară de Papasupa, care era pricina tuturor acestor strănuturi.

— Vezi! Doar mă aşteptam eu la una ca asta! Aşa se întîm- plă ori de cîte ori dă dumneaei concerte! Umple aerul cu praf de piper! Haaapciu! Nu pot înţelege cum face, că întotdeauna piperează aerul! Da! PI-PE-REA-ZA A-E-RUL!

Tocmai spunea Sacîz acestea, cînd se trezi cu un ibric în cap. Ibricul fu urmat de un castron şi de un ceainic, care trecură vîjîind pe lîngă nasul fetiţei. Farfisa se enervase şi începuse să arunce cu tot ce-i cădea în mînă. Patatina o luă la fugă, şi fugi, fugi, lăsînd strănuturile undeva departe în urma ei. Curînd îi ieşi în faţă uşa-pagină pe care intrase.

— Adio, pagina 17! Adio Sacîz şi Farfisa, adio Papasupa, zise ea, printre strănuturi, întorcînd pagina şi ieşind afară. Cum nu trecuse decît una din cele două ore de muzică, Patatina îi ceru şoarecelui-portar s-o introducă la pagina nr. 13.

...Se pomeni pe o potecă. Păşind cu grijă şi luare-aminte, fetiţa ajunse în vîrful unui deal unde, la umbra unei ciuperci, stătea „Generalul”. Era o castană solidă, îmbrăcată în uniformă de General. Pe cap avea un coif făcut din fostul său înveliş verde, ţepos. Generalul, aşezat la o măsuţă, cu o babeţică la gît, înfuleca spaghete dintr-un castron. Patatina se înveseli la vederea lui, aşa că, făcu o graţioasă reverenţă şi spuse surîzînd:

— Generalul Castană, nu-i aşa? Încîntată să vă întîlnesc!

— El în persoană — răspunse acesta cu gura plină. Dar cum de ai ghicit?

— Te-am visat de multe ori cu ochii deschişi, în timpul orei de muzică, după cum tot aşa i-am visat pe Papasupa, pe Sacîz ori pe Farfisa. Cum să nu te recunosc, dacă eşti din visul meu? Sînt însă pe aici prin Klecsonia şi personaje din visele altor copii, continuă Patatina, aşa că fără ajutorul unui ghid mi-i greu să mă descurc de una singură!

Generalul Castană însă înfuleca cu poftă spaghetele, cu nasul în farfurie, fără să pară a da atenţie vorbelor fetiţei.

— Ce părere aveţi despre luptă? zise el deodată, arătînd cu furculiţa înfăşurată în spaghete, undeva în spatele său.

— Care luptă? întrebă fetiţa uluită, fiindcă nu auzea nici un zgomot.

— Ia du-te şi priveşte olecuţă! o îmbie Generalul Castană, e foarte, foarte interesant!

Patatina trecu pe lîngă ciuperca sub care se afla Generalul, şi, din vîrful dealului, privi în vale, unde se vedeau două batalioane

de Castane-Războinice. care stăteau nemişcate, faţă în faţă. privindu-se reciproc, cu un aer agresiv.

— Ce se întimplă aici? Zău dacă înţeleg ce se petrece!

— Ce, nu vezi? E război, îi răspunse Generalul Castană, fetiţei, tot cu gura plină de spaghete.

— Bine, dar cine se luptă cu cine?

— Castanele-Războinice-stîngi, adică acelea din dreapta, cu Castanele-Războinice-drepte, adică acelea din stînga. Adică, pardon. s-ar putea să fie şi invers; nu sînt sigur. Dacă mai meditez la asta, în timp ce-mi fac siesta, cred că o să te pot lămuri.

— Dar de cine sînt conduse castanele stîngi? fu curioasă fetiţa.

— De mine, fireşte, zise Generalul Castană, umflîndu-şi, cu mîndrie, pieptul împodobit cu babeţică.

— Dar celelalte?

— Tot de mine, şi ele! grăi Generalul, cu aerul că a spus cel mai firesc lucru din lume.

Cum Patatina părea să nu înţeleagă, Castană se hotărî să facă efortul de a o lămuri:

— Poate lor nu le convine, dar mie îmi convine de minune. Îţi dai seama, în felul acesta, oricare din armate ar fi înfrîntă, eu tot victorios voi fi.

— Ai dreptate, — răspunse fetiţa, dar este tot atît de adevărat că, oricare din armate ar fi învingătoare, tu tot înfrînt vei fi.

— Oare aşa să fie? zise Castană, clipind din ochi de uimire. Se gîndi două, trei minute, astfel că năduşi bine, dar cum nu reuşi să înţeleagă, oftă, mai luă o gură de spaghete şi spuse:

— Am să dau ordin ca soldatul Castană-răscoaptă să se gîndească la chestia asta. Ca pedeapsă că azi dimineaţă avea o ţeapă lipsă la coif!

Dar Patatina, observînd oarecare mişcare în rîndul celor două armate războinice, se apropie de vîrful dealului, spre a privi mai bine. Astfel, fetiţa văzu că fiecare castană-războinică poartă pe cap un coif făcut din vechiul său înveliş verde, ţepos, iar în mîini ţine o praştie formată din două optimi legate. Lupta se desfăşură în modul

următor: mai întîi, cele două batalioane de castane-războinice începură să intoneze un cîntec (acelaşi cîntec!). Dar nu intonară nici două măsuri, că şi ridicară praştiile pentru a trage unele asupra altora, cu nişte beţe negre, în formă de zig-zag. Castanele atinse de aceste beţe încetau să cînte, băteau doar măsura cu piciorul, privind la cer.

— Observi, cred, că folosesc drept muniţie pauze muzicale de toate mărimile! De la o şaisprezecime pînă la unu, doi, trei,

patru timpi! Doar e un război muzical! Soldatul-Castană atins de pauza trimisă de inamic cu praştia, trebuie, aşadar, să tacă un interval de timp egal cu mărimea pauzei care l-a atins — spuse Generalul Castană.

— Şi cum se va şti care batalion va ieşi învingător?

— Soldaţii atinşi de pauza inamică, după ce tac atît cît indică respectiva pauză, sînt obligaţi să ia cîntecul de la început. Îl iau deci de la început, dar iarăşi sînt atinşi de pauza vrăjmaşă, şi iarăşi nu-l pot termina; respectă pauza, trimisă cu praştia, din tabăra adversă, apoi reiau melodia de la început... şi tot aşa mai departe. Va cîştiga acel batalion în care se va găsi un soldat, unul singur doar, care va reuşi să interpreteze cîntecul de la început pînă la sfîrşit.

— Adică să fie atît de isteţ, încît să nu-l nimerească nici un fel de muniţie!

— Exact!

Era un război foarte interesant, acel război-muzical. Patatina ar fi dorit să se mai amuze, privind la castanele-războinice. Dar deodată se auzi sunînd de recreaţie, întîi încet, apoi din ce în ce mai tare. Şoricelul-portar urca poteca gîfîind şi clopoţind din- tr-un clopot enorm.

— Hei! Gata! strigă el vesel. S-a terminat ora de muzică! Trebuie să ieşi în recreaţie!

CAPITOLUL ŞAPTE

ÎN CARE ELEVII VISEAZĂ CU OCHII DESCHIŞI, DAR NU MULT, PÎNA ÎNCEPE ORA DE HLIZEALA

oarecul o împinse pe uşa-pagină afară, iar Patatina se pomeni în curtea unei şcoli. Era recreaţie, asta se vedea cît de colo. În jur ţopăiau veseli chiar colegii ei de clasă.

Sună de intrare. Se repeziră cu toţii în sala de cursuri. Fetiţa îi urmă curioasă — aşezîndu-se în ultima bancă şi aşteptînd să vadă ce are să mai urmeze.

Şi iată ce se întîmplă: în clasă intră un individ cu un catalog sub braţ; desigur, era Profesorul. Acesta se aşeză la catedră şi începu să peroreze:

— Astăzi, dragi copii, vom studia un obiect ceva mai deosebit. Este vorba despre ştiinţa visării cu ochii deschişi. Să vorbim acum despre condiţiile participării la această oră. Se întîmplă ades ca cineva, tot visînd cu ochii deschişi, să înceapă să se vadă pe el însuşi, în cele mai plăcute ipostaze. Fiecare îşi poate imagina despre el unele lucruri, adică, despre viitorul său, despre ceea ce ar vrea el să fie. Unul se poate visa cosmonaut, altul mare fotbalist, altul actor... Ei bine, în aceste cazuri, trebuie să îndeplinească anumite condiţii... care sunt cunoscute de voi, nu?

— Daaa! ziseră toţi în cor.

— Ei bine, atunci să începem, spuse zîmbitor profesorul. Să visăm despre noi... Cine vrea să înceapă? Copiii începură să se ridice pe rînd şi să răspundă:

— Eu mă visez în halat alb, într-un laborator... fac o descoperire uluitoare în chimie!

— Eu mă văd o ingineră fruntaşă!

— Eu mă văd geolog!

— Şi eu arheolog!

— Eu vreau să fiu fotograf!

— Şi eu scenograf!

Sosi şi rîndul Patatinei:

— Păi... şi eu... mă visez uneori... o doctoriţă, în halat alb. Deşi la fel de mult aş vrea să devin patinatoare renumită.. Ca să fiu sinceră, uneori îmi închipui că aş fi arhitect şi că am construit nişte blocuri înalte, înalte...

Poate că fetiţa ar mai fi continuat cu enumerarea viselor ei dacă la un moment dat nu s-ar fi întîmplat un lucru ciudat.

Cele trei şiruri de bănci din clasă se aliniară brusc unul după altul, iar catedra se aşeză în faţa şirului, cu profesorul călare pe un scaun, în frunte. Se auzi un şuierat de locomotivă şi Patatina simţi atunci o zdruncinătură, ca şi cum nişte vagoane s-ar fi urnit din loc. De fapt; şirul de bănci se pusese în mişcare, tras de catedră, ca un tren tras de locomotivă.

— Trenul a intrat pe linia principală! anunţă profesorul. Hei, voi călători prin Ţara visării cu ochii deschişi, biletele la control! Să văd dacă aveţi permis de visare. Şi profesorul începu să sară de pe o bancă pe alta, pentru a face controlul. Patatina observă atunci că acel „permis de visare” cerut nu era altceva decît... CARNETUL DE NOTE!

— Aşadar, tu ai mărturisit că te visezi astronaut — spuse profesorul către un coleg de clasă al fetiţei, pe nume Petrică. Bravo, Petrică, visează liniştit. Văd că ai zece la toate materiile. Şi mătăluţă ai permisul în regulă — zise el către

o fetiţă — te visezi poetă, şi văd că ai numai de zece la literatură... Şi profesorul sări pe altă bancă.

— Hei! Dar asta-i bună. De ce n-ai părăsit clasa de la început? Cum de îţi permiţi să visezi fără permis în regulă?

Cel căruia i se adresa profesorul, era un băieţel mititel, roşu ca racul, de ruşine.

— Poftim, priviţi, dacă asta se poate numi permis de visare — zise profesorul — arătînd indignat un carnet deschis, în care se lăfăiau lîngă note de 8 şi 9 şi un trei şi un patru. Se visează mare medic şi are trei la anatomie şi patru la biologie. Vai! Ruşine, mare ruşine. Dar, iaca şi un alt muşteriu! se opri el în faţa unui alt băieţel. Se visează dirijor şi are cinci, numai cinci la muzică!

Şi profesorul continua să dea tot astfel de exemple, făcînd pe unii dintre copii să roşească, în timp ce alţii se hlizeau cu gura pînă la urechi.

— Iată, deci, ora de Visare s-a transformat, din pricina dumneavoastră, în oră de Hlizeală! îi mustră profesorul pe vinovaţi.

Cu mare spaimă, Patatina văzu că acesta se îndreaptă spre ea. „Ah, se gîndi dînsa, iată că acum voi fi făcută şi eu de ruşine. Profesorul mă va mustra în faţa tuturor, pentru notele mele nu prea strălucite... Şi asta, după ce am recunoscut că mă visez ba doctoriţă, ba arhitect, ba... Acum ştiu că va trebui să-mi îndrept notele la matematică şi la anatomie. Fiindcă este clar — carnetul meu de note nu e deloc, un permis pentru a visa cu ochii deschişi la toate acestea! Dar — îşi aminti ea — din fericire carnetul de note nu se află la mine! Acum ştiu că cel mai important lucru este să dovedeşti prin faptele tale că poţi să devii ceea ce vrei să fii! Tocmai pe

cînd se bucura de aceasta. Contele de Tam-Nisam trecu în goană cu faimoasa-i tricicletă pe lîngă trenuleţ şi-i azvîrli fetiţei ceva pe bancă. Era carnetul ei de note.

— Să nu spui că nu te-am ajutat!

— Mersi de aşa ajutor! gîndi furioasă Patatina. Dumnealui te ajută tam-nisam, cînd nici nu ai nevoie. Acum o să fiu făcută de ruşine în faţa tuturor acestor copii, că nu am obţinut note prea bune, dar mă visez totuşi ba doctoriţă, ba patinatoare, ba arhitect...o să mă citeze în rînd cu toţi leneşii, şi ce mai veselie o să fie în ora de Hlizeală!

Profesorul aterizase pe banca Patatinei şi o privea cu seriozitate.

— Dă-mi carnetul tău de note — zise el — ca să-ţi spun cine eşti: o leneşă sau o ambiţioasă.

— Nu vă arăt carnetul — răspunse Patatina. Eu cred că important este nu ceea ce eşti, ci ceea ce vrei să devii.

— Atunci, arată-mi carnetul, să văd dacă ai şanse să devii ceea ce visezi să fii. Altfel n-ai voie să-ţi imaginezi asemenea lucruri minunate ca: Patatina medicul, arhitecta..., Patatina campioana sportivă.

— Vreau să cobor imediat — scînci fetiţa, privind speriată spre colegii ei de clasă, care se hlizeau cu gura pînă la urechi. Vreau să cobor imediat, nu mai suport să rîdă toţi de mine.

— În ora de Hlizeală se poate rîde de oricine n-are „Permisul de visare, cu note corespunzătoare.” Este dreptul lor să se... hlizească. Îndreaptă-ţi notele şi nu va mai rîde nimeni! Dimpotrivă! o sfătui Profesorul care, curios, fetiţei i se păru că seamănă grozav cu bunicul, dar în acelaşi timp şi cu tăticul ei!

— Vreau să cobor! Vreau să cobor! striga Patatina în gura mare!

Dar trenul format din şirul de treizeci de bănci continua să alerge printre văi şi munţi, tras de locomotiva catedră!

— Picăvis! strigă fetiţa. Unde eşti? De ce nu eşti lîngă mine? Oare dacă nu m-ai face tu să visez în ore cu ochii deschişi, în loc să mă laşi să fiu atentă la lecţie, n-aş avea acum un permis în regulă? Şi n-ar mai rîde nimeni de mine!

Tocmai atunci se auzi un strănut puternic, atît de puternic încît vagoanele-bancă fură zdravăn scuturate şi deraiară de pe linia ferată.

— Linia principală s-a terminat, trenul nostru a deraiat — se auzi o voce.

Nu era alta decît vocea lui Picăvis; apăruse pe neaşteptate lîngă Patatina, în banca-vagon.

— Dar s-ar putea să fi deraiat nu numai din pricină că s-a terminat brusc linia, ci poate şi din pricina strănutului meu formidabil. Pentru aceasta vă rog să mă scuzaţi, domniţă, dar taman m-am înecat cu un delicios biscuit! Nu serviţi şi dumneavoastră?

.... Cînd vagonul-bancă se opri din rostogolit, Patatina observă că se afla iar în trenul ce o ducea la bunici. Calul Verde pe Perete stătea lîngă ea şi mesteca doi biscuiţi cu o margaretă-tapet între ei. După ce termină de înfulecat şi ultima îmbucătură, luă calm carnetul de note şi extemporalul din mîna fetiţei şi le ascunse sub şalul violet-violent, zicînd:

— Dacă nu vrei să le arăţi, gata! Le facem nevăzute!

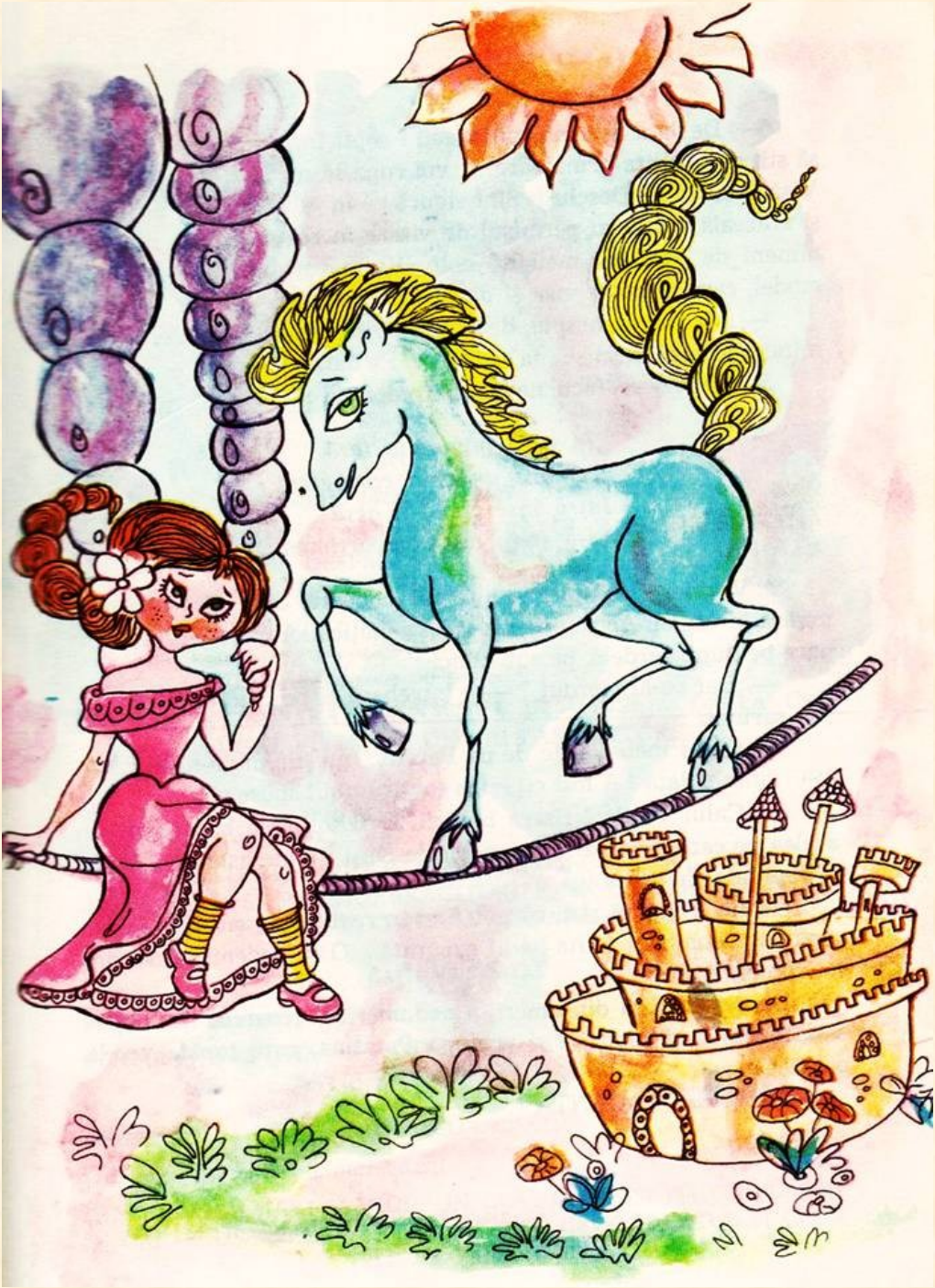

— De data asta nu, nu vreau! şopti înroşindu-se fetiţa, dar să ştii că vacanţa următoare, te voi ruga să mă iei iar cu tine în Ţara Visării cu Ochii Deschişi. Sînt sigură că în viitoarea oră de Visare şi Hlizeală voi fi cu permisul de visare în regulă, să nu mai rîdă nimeni de carnetul meu de note. Va fi carnetul unei şcolăriţe model, care se poate visa şi doctoriţă, şi viitoare savant, sau...

— Mă bucur nespus de mult — zise vesel Calul Verde. Ră- mînem prieteni deci şi... la revedere. Pe data viitoare!

Şi Picăvis se făcu nevăzut, fredonînd:

„În prea minunata ţară
Am fost un ghid competent
Intră însă trenu-n gară
Şi-o şterg din compartiment...”

... Văzînd că Patatina nu mai coboară din tren — bunicii urcară în vagon. Acolo, observară că nepoţica lor căuta cu înverşunare pe după perdele, pe sub bănci:

— Dar ce-ai pierdut? — o întrebară ei pe cînd o îmbrăţişau şi-o sărutau...

— Calul meu Verde de pe Perete... nu ştiu unde-a dispărut, aşa, dintr-o dată! A fost cu mine tot drumul! spuse ea.

— Calul Verde? rîseră bunicii. O fi tot vreo bazaconie din acelea pe care le visezi tu cu ochii deschişi; toate astea nu există în realitate, fetiţă dragă, ...

— Ba, chiar să ştiţi că pot fi şi în realitate... sau pot deveni realitate! bombăni fetiţa vădit supărată... O să vedem noi vacanţa viitoare!

Bunicii dădură din umeri, a nedumerire, deoarece nu înţele- seseră nimic, şi coborîră şi ei după Patatina, care ţopăia veselă pe peron...

ÎNCEPEA VACANŢA!

CUPRINS

CAPITOLUL UNU

Cînd un strănut teribil o făcu să tresară de spaimă **6**

DESPRE ISTORIA VIITORULUI, GENERALUL RADIERĂ ŞI SOŢIA SA PENIŢA, CÎT ŞI DESPRE MOTIVUL CELUI DE-AL OPTULEA RĂZBOI PROPOZIŢIONAL

CAPITOLUL DOI

„Eu sînt Calul tău verde de pe perete” **23**

ÎN CARE O FANFARĂ ADĂPOSTITĂ ÎN SONERIA DE LA UŞA UNUI VIS CÎNTĂ UN VALS ASURZITOR...

CAPITOLUL TREI

Colecţia de fîstîcitori **32**

DESPRE ŢURŢURELE VIOLET, UN SLALOM-CONCERT, CURCUBE- TOPOGANUL ŞI PATINOARRĂCITURILE, O CORABIE PRINTRE NORI ŞI ÎNTÎLNIREA CU PAPACUCUL

CAPITOLUL PATRU

Magnetul mincinoşilor **49**

ÎN CARE PATATINA SE HOTĂRĂŞTE SĂ ÎNCEAPĂ EA CONVER-

SAŢIA CU CIUDATA PASARE

CAPITOLUL CINCI

Un orar cum nu s-a mai văzut
62

CU SURPRIZE MARI ŞI MICI: UN CEAS CARE ÎŞI DĂ CU PUMNII ÎN CAP, O UŞĂ-NEUŞĂ, ÎNTÎLNIREA CU CROCOFANTUL ŞI CONTELE DE TAM-NISAM

CAPITOLUL ŞASE

Un război muzical
72

ÎN CARE APAR NOI FÎSTÎCITORI: ŞOARECUL PORTAR, CASTE- LUL-CARTE, ORA DE MUZICA, CICISBEUL SACÎZ ŞI FARFISA, PAPASUPA ŞI GENERALUL CASTANĂ

CAPITOLUL ŞAPTE

Acum, e acum. Carnetul de note are cuvîntul!
87

ÎN CARE ELEVII VISEAZĂ CU OCHII DESCHIŞI, DAR NU MULT, PÎNĂ ÎNCEPE ORA DE HLIZEALĂ

Redactor: ADA FĂRTĂIŞ
Tehnoredactor: MIHAI BUJDEI
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
Apărut 1982. Format 70X100/16.
Coli tipo 6.
Bun de tipar la 20.IV.1982
Editura Junimea, str. Gheorghi Dimitrov nr. 1
IAŞI — ROMÂNIA
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
Tipărit sub cd. e71
la Întreprinderea poligrafică Iaşi
str. 7 Noiembrie nr. 49

EDITURA JUNIMEA – IAȘI

Lei 15